

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTA ROMÂNIA

ANUL XLVIII
IANUARIE — FEBRUARIE 1970

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>De la un an la altul</i>M. T. Pîrvan
<i>„Ca nisipul“</i>D. Popa
<i>Luați seama la voi înșivă</i>C. Adv.
<i>Din viața Bisericii</i>
<i>Minunatele roade ale neprihănirii</i>V. Florescu
<i>Consacrare (versuri)</i>I. Bătrîna-Voivodeni
<i>Despre Hristos</i>Toma Dobre
<i>Împreună simțire</i>A. Pălășan
<i>Psalmul sfântului locaș (versuri)</i>H. Artinian
<i>Desăvîrșit în Isus</i>V. Laszlo
<i>Petru și Iuda</i>A. Bălan
<i>Petru și Ziua Cincizecimii</i>D. I. Bădescu
<i>Blîndețea (versuri)</i>Ciorba Iosif

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă Românie. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și administrația : București, Str. Labirint 116

Redactor :
DUMITRU POPA

Din fuiorul vremii, pe firul ce se toarce din negură de zile, un an trece și altul vine și-i ia locul, fără însă a-l desființa întru nimic, fără însă a-i adăuga ceva sau cumva a-i micșora vreuna din valorile lui, ci, găsindu-l în zori de zi al fiecărui întii ianuarie așezat în galeria istorică a vieții noastre, îl lasă intact, așa cum a fost.

De fiecare dată, anul cel nou vine încărcat de nespuse ocazii, care mai de care mai minunate, punându-ni-le la dispoziție spre înfăptuire, spre binele, spre propășirea fiecărei ore ce urmează a ne fi dăruită din tolba lui zi de zi, urându-ne a face din ea, din această fiecare zi, tot ce poate fi mai frumos pentru noi cât și pentru cei din preajma noastră.

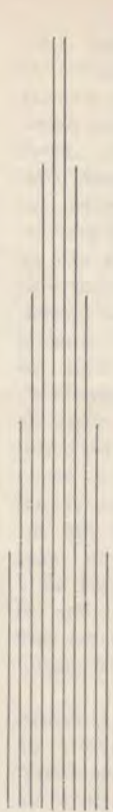
An nou, ocazii noi, posibilități noi ne stau în cale și ne îmbie a le ura bun venit în viața noastră, a le prilejui să o înmiresmeze și să o ducă pe căile succesului.

Cu trecerea într-un an nou, ne este de un deosebit folos a face o preumblare prin această galerie istorică a vieții noastre, să privim tablourile trăirii de pînă aci și să răsfoim paginile hrisoavelor scrise an de an de noi înșine.

Această interiorizare a noastră, această fixare a ochiului pe imagini ce au prins momente înălțătoare din viață, această recitare a fiilor ce cuprind clipe minunate de izbînză, va da piciorului nostru mai mult curaj în pașii pe calea noului an. Și chiar dacă ici și colo un tablou sau o filă de hrisev al nostru ne va face să păm și să ne întristăm, datorită lucrurilor neplăcute ce ni le vor readuce la viață, ca fapte ale noastre, înainte-ne se deschide larg un an nou, cu perspective numai de izbînză pentru oricine.

Trecerea de la un an la altul oferă fiecăruia dintre noi pe de o parte prilej de cugetare, meditare și de cercetare de noi înșine cu privire la trecut dar și momentul prielnic de a lua hotăriri în ce privește viitorul.

„Mult face pentru liniștea noastră sufletească și obiceiul de a te cerceta pe tine însuși și ale tale“, spunea Plutarh în vechime, iar în zilele noastre, marele scriitor francez Martin du Gard, Roger, completează această idee spunînd : „În viață există anumite popasuri, anumite momente cînd trebuie să știi să te oprești, să te adincești în tine înțuși și să iei o hotărire“.

De la un an la altul

M. T. FIRVAN

Și mai mult decît oricare altul, începutul de an alcătuiește cel mai nimerit popas și moment de adîncire în noi înșine, de cercetare a galeriei istorice a viețuirii noastre de pînă aci, și încă, de luarea unei hotăriri.

Este un obicei împămîntenit ce ne îndeamnă ca la fiecare început de an să luăm noi hotăriri, și noi credem în eficacitatea hotăririlor. Cel care ia hotăriri exercită una din cele mai nobile puteri încredințată lui, și anume : puterea voinței. Dar, dacă este important a lua hotăriri, de o valoare covârșitor mai mare este de a le și aduce la îndeplinire.

Pe vremuri, Izraeliții luară și ei o hotărire pe care o comunicară lui Moise : „Noi vom asculta și vom face“, la care Dumnezeu zise : „Tot ce au zis este bine“. Însă simpla luare a hotăriri nu a fost socotită de Dumnezeu totul, căci El accentuă asupra aducerii la îndeplinire a hotăriri, cînd zise : „O, de ar rămîne ei cu aceeași inimă ca să se teamă de Mine“. Deut. 5, 27-29.

Și pe linia marilor bărbați ai creștinătății care nu numai că au luat

hotăriri mari în viața lor dar care s-au străduit să le și aducă la îndeplinire, apare proeminent figura marelui apostol al creștinătății, Pavel, care a urmărit pas cu pas și clipă cu clipă aducerea la îndeplinire a hotăriri luate pe calea spre Damasc.

În legătură cu aceasta, scriind sfinților din Filipii, obștea creștină mult iubită de el din acel loc, Pavel le face cunoscut atît hotărîrea luate, dar încă mai mult decît atît, stăruința în aducerea ei la îndeplinire. Cît de inspiratoare și în-suflețitoare sînt cuvintele lui : „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă ; dar fac un singur lucru : uitînd ce este în urma mea, și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus“. Filip. 3, 13, 14.

„Uit ce este în urma mea... Mă arunc spre ce este înainte... Alerg spre țintă... au alcătuit trei jaloane pe drumul înfăptuirii hotăriri luate de apostol ca viața lui să fie o umblare întocmai pe urmele și în felul Celui în care crezuse.

Să poposim câte o clipă asupra fiecăreia din aceste jalonări de cale, a acestor etape din înaintarea lui Pavel.

Urmărirea țintei pe care și-o propusese, anume ca Hristos să ia chip deplin în el, Pavel și-o începe „uitînd ce era în urma lui“, desfăcîndu-se de un anume trecut al său.

Ceea ce Pavel voia să dea uitării, să nu se mai găsească în viața sa, erau acele tablouri ce nu-i mai plăcea să se mai găsească de aci înainte figurînd acolo.

După întimplarea pe drumul Damascului, după convorbirea cu Anania, Pavel își luă îndestulă vreme să se cerceteze profund, să-și încerce și să-și cerce ce el numise pînă aci umblare religioasă, și constatase cu multă amărăciune de suflet că răul stătuse lipit de el și păcatul îl înfășurase așa de lesne în atîtea rînduri, înourîndu-i această umblare a sa.

Acest trecut al unor fapte ale răului și păcatului voia Pavel să-l dea uitării, și ținta desfacerii de acestea a urmărit-o tot timpul vieții sale, nevoind să se mai găsească de aci înainte în viața sa nimic ce ar putea aduce vreo umbră asupra caracterului său de adevărat creștin în viețuirea sa de mai tîrziu.

Greșelile pe care apostolul Pavel le constatase în trecutul vieții sale, departe de a-l doborî, îl întărise și mai mult în hotărîrea de a face din viață un adevărat succes, ridicîndu-se cu ajutorul lui Dumnezeu, deasupra lor, și înlăturîndu-le. Plin de curaj, avînd și nădejde în viitor, în momentul desprinderii de insuccesele din trecut, apostolul Pavel scria Filipenilor experiența vieții sale: „Pot totul în Hristos care mă întărește“ Filip 4, 13.

„Cu fiecare zi ce trece, cu fiecare filă pe care am întors-o, noi alcătuim „trecutul“ nostru. Și dacă înaintarea, izbînda și succesul va îmbogăți fiece clipă, atunci acest „trecut“ va deveni o comoară prețioasă de amintiri în anii ce vor urma, o forță pilduitoare de viețuire pentru cei ce o vor primi, dar și o îmbărbătare pentru atingerea unor ținte și mai înalte.

Cînd un viitor frumos ne stă deschis înainte, de ce să-l întunecăm trăind în hrubele mucegăite ale amintirilor și scenelor cele mai întunecoase din trecut? ! De ce să nu le uităm și să nu vrem să le uităm? !

Am citit o descriere despre o familie care deseori își amîntea de luptele dintre Irlandezi și Englezi. „Cînd începea să povestească aceste lupte“, spunea scriitorul, „parcă vedeau singele încă cîrînd. Credeam că povestește ceva recent, dar evenimentele se petrecuseră prin secolul al 18-lea. Totul era atît de proaspăt în mintea lor încît parcă ar fi fost ieri. Atît de adînc se înrădăcinase în sufletul ura, încît singelui vărsat nici după atîta vreme nu i se îngăduise, să se coaguleze“.

Cît de adesea și noi, în viața de fiecare zi ne întunecăm prezentul cu amintirea trecutului, cu insuccesele, scăderile noastre, sau și mai grav cînd e vorba de cei din jur care ne-au greșit sau ne-au făcut chiar un rău. „Nu-l uit! Nu-l uit!“ auzim de multe ori. Tragic, dar cei ce suferă mai mult nu sînt cei care ne-au făcut rău, ci noi care clocim în noi răul făcut.

Printre altele, o cauză pentru care cerul va fi atît de ceresc, de minunat, de plăcut și încîntător, este pentru că „nimeni nu-și va mai aduce amînte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte“. Isa. 65, 17.

Dacă dorim să avem o părticică de cer chiar aci pe pămînt, să includem în viața noastră uitarea „a celor ce sînt în urma noastră“, a tot ce este întunecos, și să lăsăm ca curcubeul făgăduinței izbînzii să lumineze feeric totul din jurul nostru.

Cît de potrivit este sfatul ce ni-l dă și Cuvîntul Inspirației divine: „Mulți oameni pe calea vieții se ocupă prea mult cu greșelile, cu defectele și cu dezamăgirile lor și astfel inimile lor se umple de tristețe și descurajare... Nu este lucru înțelept să aduni toate neplăcerile și amărăciunile trecutului, toate greșelile și dezamăgirile și să vorbești despre ele ca să te amărăști din cauza aceasta, pînă ce ajungi copleșit de descurajare. Un suflet descurajat este plin numai de întuneric, depărtînd de la sine lumina lui Dumnezeu și aruncînd o umbră tristă și asupra cărării altora“.

De e să privim o clipă înapoi, aceea să fie pentru greșelile și păcatele noastre proprii, căci Dumnezeu nu ne-a făcut răspunzători pentru mărturisirea păcatelor altora, oricare ar fi ele. Și această privire să dureze numai atît cît să ne conducă să cădem pe genunchi pen-

tru iertarea neizbînzilor trecutului, ca să nu le ducem cu noi peste pragul anului ce vine, murdărind astfel cu ele frumusețea ce el ne-o oferă. In anul nou să pășim „îmbrăcați cu omul cel nou... cu o inimă plină de îndurare“, de bunătațe, smerenie, blîndețe, îndelungă răbdare și iertare.

Un nobil bărbat avea dreptate cînd zicea: „Eu scriu cuvîntul IERTARE cu litere mari, mai întîi pentru că mă mîngîie gîndul că Dumnezeu mă iartă și în al doilea rînd pentru că știu cît e de necesar și cît e de greu totuși, ca eu să iert pe alții“.

„Fac un singur lucru uitînd ce este în urma mea“ ne îndeamnă și pe noi azi apostolul Pavel, ca să iertăm, să uităm, și atunci cerul se va coborî la și în noi. Să o facem acum la hotar de an nou, acum, la trecerea de la un an la altul.

Dar să urmărim în continuare gîndul lui Pavel. Hotărîrea apostolului nu era o simplă negație. Pentru el nu era suficient să uite tablourile întunecoase din urma lui, ci adaugă imediat: „aruncîndu-mă spre ce este înainte“.

Adevăratul creștin nu trebuie să dăinuie în trecut, ci să-și depună strădania și să-și găsească fericitatea în ceea ce este înaintea lui. Aci pe pămînt îl este pentru puțin timp. El trebuie să privească înainte spre veșnicie. Ce tragic, ca un copil al lui Dumnezeu care are privilegiul să trăiască în viitorul fără sfîrșit, să îngăduie gîndurilor sale să se invirtească în jurul citorva incidente neplăcute a celor câteva decenii de aci. Creștinul trebuie să fie ființa care să se distingă prin privirea înainte. Pentru el trecutul este ceea ce trebuie uitat, fiindcă a fost amestecat și mînjit cu păcat în călătoria lui pe acest pămînt. Numai atunci cînd privirea noastră este neconținut îndreptată înainte, putem spera să prindem o strălucire a malurilor riului vieții și splendoarea cetății sfînte „Noul Ierusalim“, ce se coboară de la Dumnezeu.

Cărarca pe care mergem spre împărăția lui Dumnezeu, avem asigurarea că va fi luminată de lumina Feței Sale. Ps. 89, 15, Deci, dacă dorim ca fețele noastre să reflecte lumina Sa, trebuie să privim înainte și în sus, după cum îndemna Domnul Isus: „Să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că

izbăvirea voastră se apropie". Luca 21, 28.

Iar în încheiere, hotărîrea apostolului Pavel este întărită prin cuvintele: „Alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”.

Aci se găsește cheia întregii lui hotărîri. În cele ce spunea Pavel nu era o simplă dorință, ci o dorință bine determinată de a atinge ținta, de a o ajunge cu orice chip. De aceea și zicea el: „Alerg spre țintă”.

„Toți să-și aducă aminte că nu pot să dea altora ceea ce ei înșiși nu posedă; de aceea nu trebuie să se dea mulțumiți cu căile și obiceiurile lor firești, fără a căuta să facă vreo schimbare spre mai bine. Pavel zice: 'Alerg spre țintă'. Trebuie să aibă loc o continuă reformațiune-o înaintare neîntreruptă, dacă vrem să desăvîrșim un caracter simetric”.

La ce este bună o hotărîre dacă nu duce la acțiune? „Aruncîndu-mă spre ce este înainte... alerg” erau cuvintele apostolului Pavel de străduință în a-și aduce la îndeplinire hotărîrea luată. Iar cu privire la felul acestei alergări, el scria Corintenilor: „Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vînt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpînire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora eu însumi să fiu lepădat... Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul”. 1 Cor. 9,26.27.24.

Nu vom ajunge niciodată cerul cu pași nehotărîți, cu picioare slăbănogite și cu hotărîri șovăielnice. Nu este nevoie numai de a te arunca, de a porni înainte, ci și de a alerga zi de zi, hotărît să ajungi la țintă, zilnic străduindu-te a trăi și a viețui în sfințenie.

„Totdeauna trebuie să păstrăm înaintea ochilor noștri 'ținta, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus'. Adună cît poți mai multe fapte bune în această viață. 'Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci'. Dan. 12,3.

„Dacă viața ne este plină cu parfumul sfînt, dacă cînstim pe alții avînd eugete bune față de alții, și fapte bune prin care să fericim pe alții, nu importă dacă locuim într-un bordei sau într-un palat. Spiritul care este nutrit dă culoare fap-

telor noastre. Cel în pace cu Dumnezeu și cu semenii săi, nu poate ajunge nenorocit. În inima sa nu va fi invidie; bănuirea de rele nu-și va găsi sîlaș acolo; nu poate exista ură. Inima cea în armonie cu Dumnezeu stă mai presus de necazurile și cercările acestei vieți. Inșă inima în care nu se află pacea lui Hristos, este nefericită — plină de nemulțumire; acela găsește defecte în orice, și el va produce dizonanță chiar și în muzica cea mai celestă. Viața egoistă este o viață a răutății. Cei ale căror inimi sînt pline cu iubire de sine furnizează gînduri rele despre frații lor, și vor vorbi împotriva uneltelor lui Dumnezeu. Patimile menționate aprinse și crude prin imboldirile lui Satana, alcătuiesc un izvor amar, continuu împrăștiind o apă ce otrăvește viața altora...

„Oricine pretinde că urmează pe Hristos, se prețuiește pe sine mai

puțin și prețuiește pe alții mai mult. Alergați uniți, alergați uniți! În unire este tărie și biruință: în discordie și dezbinare este slăbiciune și înfringere. Aceste cuvinte mi-au fost spuse din cer. În calitate de trimis al cerului vi le spun vouă”.

Dumnezeu n-a făcut așa de lungi brațele noastre ca stînd pe loc să atingem cerul. Nu! Ci întreaga noastră ființă: capul, inima, mîinile și picioarele noastre să fie consacrate unui singur scop: atingerea ținte, cîștigarea premiului ceresc. Făcînd aceasta, la sfîrșitul vieții sale apostolul Pavel putu să spună: „Mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii...” 2 Tim. 4,7, 8.

Fie, ca în anul nou în care pășim, să ne însușim și noi această hotărîre a apostolului Pavel, ca viața noastră să atingă înaltele culmi ale sfințeniei și desăvîrșirii.

„CA NISIPUL“

Pentru luna decembrie, vremea era nespuse de minunată și blândă pe litoral. Pe tot cuprinsul lui, tărâmul mării noastre era mîngîiat de valuri blînde și domoale. Cerul era albastru ca-ntr-o frumoașă zi de vară. Un soare blînd aurcolă bolta azurie a cerului, inundînd tărâmul cu raze aurii, ce căzînd oblic pe cavalcada spumoasă a valurilor, făceau ca stropii jucăuși să se prefacă în puzderie de rubine multicolore.

Vîntul... un hoinar curios, vagabonda încoace și încolo îmbrățișînd marea și nisipul tărîmurilor. Valurile, într-o mișcare fără de sfîrșit, mărșăluiau în rînduri strînse spre tărîmul pustiu și nisipos. Impetuoase și pline de sălbăticiie ele se înălțau spre azurul cerului, pentru ca în fracțiunea următoare de secundă să se arunce într-un tumult zglobiu dar asurzitor spre înainte; apoi însoțite de dantelăria imaculată a spumei, se îndreptau așale spre tărîm îmbrățișîndu-l și odihnindu-se lipsite de putere pe nisipul scînteietor.

Tabloul acesta îmi încînta nespuse de mult privirea. Deși cunoșteam din copilărie această tumultuoasă întindere de ape, zăgăzuită doar de linia tărîmurilor nisipoase, priveliștea ce o vedeam acum îmi odihnea privirea și-mi încînta sufletul. Am căutat un colton mai ocrotit de bătaia vîntului și m-am așezat. Jos, valurile se spărgeau în mii de perle, iar la orizont apa și pămîntul formau o singură linie ce se pierdea în zare. Liniștea înconjurătoare puse stăpînire și pe sufletul meu și asemenea celor mici, mîinile-mi începură a răscoli nisipul fin al tărîmului. Ase-

„Cît de nepătrunse mi se par gîndurile tale, Dumnezeu, și cît de mare este numărul lor! Dacă le număr, sînt mai multe decît boabele de nisip...“!

Ps. 139,17,18.

D. POPA

menea cupelor unui excavator, pumnii ridicau în sus grămăjoare de nisip fin, care apoi se rostogolea printre degete înapoi... în nisip.

Privînd căderea liniștită a boabelor de nisip în întinderea cea mare a... nisipului îmi veni în minte cuvintele psalmistului... „ca nisipul mării...!“

Și fără să vreau vocea-mi articulă tare... „Da, ca boabele de nisip“.

Stăpînit de gîndul acesta ce nu-mi da pace făcui constatarea că ar necesita mulți ani pentru a număra numai boabele de nisip dintr-un sac. Ce să mai zicem despre kilometrii și munții de nisip ce se întind în toate direcțiile și pe toate meridianele globului nostru?

Cît de adevărată este afirmația psalmistului! Nisip! Nisip! Nisip! Nisipul de pe toate tărîmurile lumii, ilustrează foarte bine, pentru cel credincios... faptul că Dumnezeu este infinit. Este foarte clar acest lucru și peste puțină de înțeles!

Anii lui Dumnezeu. — După cum nu putem număra nisipul pămîntului, tot așa nu putem cuprinde în limitele unui calcul viața viului Dumnezeu. „Înainte ca să se fi născut munții și înainte ca să se fi făcut pămîntul și lumea din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu“. Ps. 90,2. Muritorii nu au destui ani spre a-I număra anii, și nu avem nici cu ce... căci ei sînt ca nisipul.

Universul lui Dumnezeu — „În casa Tatălui Meu“, spunea Domnul Isus, „sînt multe locașuri“. Ioan 14,2.

Cu ani în urmă un astronom făcea următoarea remarcă: „În Calea

Laptelui din sistemul nostru sideral, există aproape patruzeci de miliarde de sori. Potrivit ca mărime, soarele nostru are în jurul său nouă planete. Dacă și ceilalți sori au la rîndul lor, în medie, cîte nouă planete fiecare, atunci avem un total de trei sute șasezeci de miliarde planete. Și dincolo de hotarul sistemului nostru solar, în macrocosmosul uriaș și infinit, se află alte nenumărate galaxii. Întreaga oștire a cerului, care este... ca nisipul!“!

Bunătatea lui Dumnezeu — Viață. Sănătate. Hrană. Îmbrăcăminte. Adăpost. Ocrotire. Conducere. Adever. Inspirație. Speranță. Binecuvîntări materiale. Binecuvîntări spirituale. Tot ceea ce avem nevoie pentru a găsi drumul spre Dumnezeu, spre căminul ceresc. Toate... ca nisipul...! Ps. 139,17,18.

Răscumpărarea lui Dumnezeu. — Cel mai mare miracol făptuit de Cel Atotputernic. Bărbați și femei cîndva în păcate, străini și sclavi ai păcatului. Cîndva, morți în păcatele lor. Acum, răscumpărați. Renăscuți, reînviți. Făcuți după chipul lui Dumnezeu. Ocazie de mirare pentru îngeri. Consternare pentru demoni. Slavă a lui Dumnezeu. Din nou acasă. Liberi de puterea și prezența păcatului. Aleși ai lui Dumnezeu. Perle ale Împărăției Sale. Și numărul lor nimeni nu-l poate socoti. Este ca nisipul...!

Pierduți pentru Dumnezeu. — Păcatul constituie — din punct de vedere spiritual — o tragedie de neexplicat în universul lui Dumnezeu. Nicăieri nu este nevoie de el și totuși este pretutindeni prezent. Totul a fost făcut pentru înfrîngerea lui. Dar darul nespuse de mare adus prin jertfa Fiului lui Dumnezeu a fost nesolicitat. Refuzînd dragostea lui Dumnezeu și mila Sa, respingînd harul Său, totul este zadarnic. Iar numărul lor... ca nisipul mării...!

Anii făgăduinței. — Mai presus de toate însă se află făgăduințele lui Dumnezeu. Pe ele se bazează lucrarea mîntuirii și a restabilirii căminului celor mîntuiți.

Iată gînduri, gînduri ce mă stăpîneau în timp ce priveam întinsul frămîntat al mării, iar firele de nisip se scurgeau încet printre portalurile mîinii larg deschise. Cufundat în meditație, ascultam vocea tainică a adîncului și a sufletului meu. pe cînd mintea se deschise lucrării Duhului Sfînt. Comuniunea cu Dumnezeu dădea sufletului meu pace!

Luați seama la voi înșivă

Apostolul Pavel ne dă un sfat de o mare importanță atunci când scrie următoarele în epistola sa către Efeseni: „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți“. Cap. 5,15. Atât de mult se cuprinde în expresia „cu băgare de seamă“ sau „circumspecți“, încît nu-i vom putea cuprinde toată puterea și plasticitatea conținutului pînă cînd nu vom căuta să analizăm puțin etimologia acestui cuvînt. El este un cuvînt compus din „circum“ — în jur — sau — într-un cerc — și „specere“ — a privi sau a vedea; astfel, „a privi în cerc“. Desigur că lucrul acesta nu este posibil. Noi nu putem privi în cerc. Noi nu putem privi de jur împrejurul unui munte și să vedem dintr-o singură privire ce se întîmplă de jur împrejurul acestui munte. Ochiul nostru vede în linie dreaptă, și de aceea avem nevoie de un ajutor spre a înțelege ce dorea să spună apostolul Pavel.

Ajutorul de care avem nevoie ni-l dă tot el atunci cînd spune în epistola sa către Comunitatea din Corint: „Căci am ajuns o privesc pentru lume, îngeri și oameni“. 1 Cor. 4,9. Alte traduceri redau expresia „O PRIVELIȘTE“ cu „UN SPECTACOL“. Expresia de „SPECTACOL“ ce o găsim aici și care derivă tot din cuvîntul — specere — dar aici cu sensul de „teatru“, așa cum traducerile marginale ale Sfinței Scripturi redau această expresie (privesc — spectacol — teatru). Deci noi sintem făcuți — „UN TEATRU“ — pentru ceilalți (îngeri și creștini). Lucrul acesta schimbă sensul original al expresiei în studiu de la „a vedea“ într-un cerc, în aceea de „a fi văzuți“ într-un cerc. Teatrele din vremea

„Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți“. Efes. 5,15.

* * *

aceea constau dintr-o arenă circulară, astfel aranjată încît cei ce veneau la teatru aveau posibilitatea să privească la artiști, și astfel orice moment al spectacolului putea fi bine urmărit de către spectatori.

La fel, cei credincioși, pot și sint la fel de bine văzuți în umblarea și comportarea lor, de către toți cei ce îi inconjoară. Deci, cît de necesar este ca noi să fim totdeauna atenți, prudenți, circumspecți, pentru ca numai viața aceea curată, dreaptă și adevărată să fie demonstrată de toți cei ce se numesc creștini. Lucrul acesta cuprinde ceea ce zicem și facem, ce purtăm și cum purtăm, ce, cît și oum mîncăm sau bem, cum și ceea ce spun unii despre alții. Este mărturisirea noastră veritabilă sau este numai o simplă pretenție nedovedită de realitate și deci... fățarnică! Cît de serioasă este această problemă pentru noi toți. Ca membri ai Bisericii lui Dumnezeu, avem datoria a fi totdeauna, în orice situație, ceea ce pretindem a fi. Ca slujitori ai Bisericii lui Dumnezeu, ne revine sarcina de a fi totdeauna asemenea Învățătorului divin.

Moise, omul răbdării și blîndeții, concretizează astfel această situație. El scrie: „Să păziți tot ce v-am spus, și să nu roștiți numele altor dumnezei: numele lor să nu se audă ieșind din gura voastră“. Exod 23,13. Alți traducători redau astfel acest text: „Și în toate lucrurile despre care v-am spus, fiți... circumspecți (atenți, prudenți)“... cu alte cuvinte în păzirea lor (așa cum redă tra-

ducerea românească textul), „fiți cu atenție“. Importanța acestei — atenții — este prezentată de apostolul Pavel atunci cînd scrie lui Timotei. El spune: „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii, pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mîntui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă“. 1 Tim. 4,16. Deci din cele de pînă acum ne putem da seama că umblarea atentă, circumspectă, este o problemă deosebită.

Există în general tendința între oameni, și în mod deosebit între „creștini“,... a pretinde a fi ceea ce nu sint. Lucrul acesta nu este ceva nou. Este o situație ce poate fi semnalată chiar în zilele regelui Saul și a lui David, și ea a fost pe față denunțată de Domnul Isus cînd a fost pe pămînt. Adevărata măreție este recunoscută ca fiind principiul dreptății în inimă. Această calitate preferată a fost manifestată atunci cînd Samuel s-a dus să ungă pe unul din fiii

lui Ișai ca rege în locul lui Saul, care fusese lepădat de Dumnezeu. Începînd cu fiul cel mai mare, toți au fost trecuți prin fața profetului lui Dumnezeu, unul câte unul. Toți au fost respinși, pînă cînd a fost adus David. Atunci Dumnezeu spuse lui Samuel : „Scoală-te și unge-l, căci el este !... căci omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă“. 1 Sam. 16,12,7.

Domnul Isus spuse Fariseilor din zilele Sale : „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici ! Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru sînt pline de răpire și de necumpătare. Fariseu orb ! Curăță întîi partea dinăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată. Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici ! Pentru că voi sînteți ca mormintele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sînt pline de oasele morților și de orice fel de necurăție. Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sînteți plini de fățarnicie și de fărădelege“. Mat. 23,25-28.

Apostolul Pavel spunea adresîndu-se marelui preot : „Te va bate Dumnezeu, perete văruit ! Tu șezi să mă judeci după Lege, și poruncești să mă lovească, împotriva Legii ! Fapte 23,3. Să se observe că din dovezile sau faptele cuiva, se poate de asemenea cunoaște dacă cel în cauză este un ipocrit (fățarnic).

Cei ce au întocmit calendarul în vigoare și astăzi ne servesc o ilustrație a acestui fel de caracter cu... „două fețe“. Prima lună a calendarului nostru a fost numită Ianuarie, în cinstea unui vechi zeu roman numit Janus. El — spune mitologia — avea două fețe. Una cu care privea înainte și alta cu care privea înapoi. Și cei ce au alcătuit calendarul și-au zis că numele acesta se potrivește excelent începutului de an, deci primei luni de la începutul unui an, deoarece cu o față putea privi înainte spre zilele anului în curs, iar cu alta spre anul care s-a scurs, a trecut. Într-un fel se pare

că ea indică și felul unora de a fi. Ba găsești cîte unii care sînt copii fidele a celui din poveste care ascultă pe toți și tuturor le spune : „Și tu ai dreptate“. Dar cînd e vorba să acționeze după cele ce afișează a fi... îl găsești în rîndul... fățarnicilor. Despre Abraham Lincoln se spune că — pentru timpul și poziția sa — era cel mai demodat din toți oamenii de pe atunci. El era subiect de ironie și ridicol ; dar lui îi păsa prea puțin sau deloc de toate acestea. Ambiția lui cea mare era dreptatea cauzei sale și se străduia ca umblarea lui să-i fie tot atît de dreaptă. El a fost ironizat de lumea... „modernă de pe vremea lui“... dar poporul de rînd, masele populare, l-au iubit.

Din comportarea unora se poate desprinde faptul că unii caută în tot ceea ce fac să-și facă unele relații ca acestea să-i fie... folositoare. De aici va îmbrăca tot atîtea măști cîte sînt situațiile care i-ar aduce un câștig. Ipocriza, fățarnicia, micimea sufletească îi caracterizează. Mîntuitorul le spune : „Vai de voi... fățarnici“. Sînt alții însă care caută neconștient și neobosit să se facă folositori lumii, ca ceilalți, colectivitatea, să folosească de pe urma lor. Aceștia, în spiritul nostru creștin, urmează pilda Domnului nostru Isus Hristos care nu a avut altă țintă în viață decît de a face pe alții fericiți. De aceea, exista o strînsă legătură între ceea ce spunea și învăța El și viața Lui de fiecare zi. Unul din marii poeți clasici spunea în versurile sale :

„Dumnezeu mă știe ;

Eu nu sînt încă

Ceea ce ar trebui să fiu,

Nu sînt nici chiar

Ceea ce eu aș putea fi...
Dar...

prefer de douăzeci de ori
să fiu...

Un necredincios sincer,

Decit...

Ascuns sub faldurile Evangheliei
Să fiu... Fățarnic... Ipocrit“ !

Se spune despre Atena antică care avea un cult deosebit pentru artele frumoase și pentru preocupările intelectuale, că prima întrebare ce și-o puneau cu privire la un străin ce sosea în rîndurile lor era : „Cît de mult știe“ ? În Roma antică, unde se dădea o mare atenție rangului, se spune că se întreba : „Cine a fost tatăl său“ ? Iar la New York-ul modern, unde viața se învîrtește în jurul dolarului, întrebarea este : „De cît dispune“ ? Dar valoarea unui om nu este determinată de bogăția lui, de „nașterea“ sau chiar de știința ce o posedă, cît de faptul dacă toate acestea le pune în slujba și binele patriei sale, a societății, a întregii colectivități umane, a păcii, sau, asemenea unui „Harpagon“, ține numai pentru sine toate, asemenea slujbașului din pildă, îngroapă talantul dat... Acestora, Mîntuitorul le spune : „Rob viclean și leneș...“

Cînd David Livingstone pătrunse în inima Africii, dădu de triburi care niciodată nu văzuse vreo oglindă, sau altceva asemănător în care să-și vadă chipul. Cînd unii din aceștia și-au privit pentru prima dată fețele în oglinda lui Livingstone, acesta i-a auzit exclamînd : „CE URÎT“. Și noi am fi uimiți dacă am vedea pentru prima dată „FAȚA“ inimilor noastre.

Un înțelept persan — spune legenda — îmbrăcat foarte sărăcăcios, lua parte la un mare banchet. El nu fu băgat în seamă și chiar insultat. Nimeni nu părea dispus să stea lîngă el. Atunci acesta ieși de la banchet, merse acasă, se schimbă de hainele sărăcăcioase și-și luă haine de mătase și satin, lanț de aur și pietre prețioase, își puse un mare diamant pe turban, își prinse o cingătoare bătută numai în briliante și se întoarse în sala banchetului. Toți cei prezenți îi dădură o mare atenție. Acesta scufîndu-și încălțămînta numai rubine, și înălțîndu-și mantia cu un gest dramatic spuse : „Bine ai venit — mantie... stăpîna mea ! Bine ai venit excelența mea mantie. Trebuie acum să

întreb mânia mea ce dorește să mănînce, deoarece primirea făcută acum se datorește numai ei“.

FII CEEA CE DOREȘTI CA CEILALȚI SĂ FIE. TU — viața și faptele tale — SĂ VORBEASCĂ DESPRE TINE, și NU VORBELE TALE.

Fie ca pastorii noștri și toți ceilalți să spună deschis și sincer — și să dovedească în practică lucrul acesta — că marea cantitate de credință a lor sau a oricărui altcuiva nu le va folosi la nimic, atîta timp cît viața lor nu dă mărturie mută — totuși răsunătoare — despre credința lor.

Un gînditor religios spunea : „Nu este bine pentru un credincios să se roage oferind „CREMA“, dar să trăiască „vînturînd zerul“.

*Adevărata valoare stă în A FI,
și nu în A PĂREA,*

*In a face zilnic, tot ce-i de făcut,
Chir dacă binele-i mic — în loc
de a visa*

*A face cindva lucruri mari.
Căci orice ar zice omul în orb
lui,*

*In afară de iluziile tinereții,
Nimic nu-i mai minunat ca
bunătatea,
și nimic mai puternic ca adevărul.*

Să lăsăm deci la o parte tot ce-i artificial și să începem iarăși cu sinceritatea cea bună și sănătoasă care va face din noi oameni folositori societății și comunității frățești. Și astfel vom fi în stare a privi în urmă nu la o viață plină de ipocrize, ci la o viață plină de sinceritate și devotament în toate lucrurile ce au adus un folos patriei sale, omenirii, aproapelui său.

Astfel, învățătura apostolului Pavel : „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți“, se dovedește plină de învățăminte pentru cei ce vor să fie învățați.

C. ADV.

Din viața

Bisericii

In cursul lunii decembrie a anului 1969, la București și Sibiu, au avut loc Conferințele de Orientare și Indrumare, Conferințe la care au luat parte toți deservenții Cultului nostru.

Aceste ocazii — ca totdeauna cînd slujitorii lui Dumnezeu sînt laolaltă — au contribuit și contribuie la lărgirea orizontului împlinirii chemării noastre de a sluji lui Dumnezeu și aproapelui, din profunzimea ființei noastre.

Pe ziua de 17 decembrie 1969 au fost prezenți la București deservenții Cultului din Conferințele București și Bacău, împreună cu frații de la Seminar, Casa de Pensii și Uniune.

Biroul acestei Conferințe de Orientare a fost alcătuit din frații : C. Alexe, M. Pirvan, A. Doroftei, I. Barbu, C. Chiorăscu și N. Neacșu, sub conducerea fratelui D. Popa, secretarul Uniunii.

Pe ziua de 23 decembrie a.e. a avut loc Conferința de Indrumare de la Sibiu la care au luat parte deservenții Cultului din Conferințele Sibiu și Cluj.

Biroul acestei Conferințe a cuprins pe frații : D. Popa, C. Alexe, A. Doroftei, A. Delea, A. Constantinescu, St. Laszlo și K. Berner, sub conducerea fr. I. Tachici, președintele Uniunii.

Cu aceste ocazii au fost prezentate celor de față două referate și anume :

— 23 August 1944 — 23 August 1969 — un sfert de veac de libertate și progres social din Patria noastră, Republica Socialistă România.

— Pastorul, rolul, conținutul și influența predicii sale.

Referenți : frații D. Popa și A. Doroftei. Tratarea acestor subiecte, este o împlinire a preceptelor divine din Sfînta Scriptură care ne sfătuiesc ca în preocuparea creșterii și dezvoltării noastre, ca și a slujirii noastre, să căutăm să fim „tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“.

Sîntem plini de recunoștință la adresa Bunului Dumnezeu pentru aceste minunate și binecuvîntate ocazii care să contribuie la desăvîrșirea lucrării noastre în viața Bisericii.

M I N U N A T E L E

N E P R I H Ă N I R I I

R O A D E L E

V. FLORESCU

Din moment ce viața a fost curățită de păcat și Isus Hristos o are în totală stăpânire, vor apare minunatele roade ale neprihănirii, la fel cum fructele bune apar pe un pom bun. Când pomul este bun, rodul cu siguranță va fi bun. Deci nu rodul produce pomul bun, ci pomul produce rodul cel bun. Așa dar atenția nu trebuie să ne fie atrasă în primul rînd asupra stării fructului, ci asupra stării pomului. Dacă pomul este bun, fructul nu poate fi altfel.

„Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău : căci pomul se cunoaște după rodul lui“. Mat. 12,33.

„Ii veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din mărăcini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște“. Mat. 7,16-20.

„Nu este nici un pom bun, care să facă roadă rea, și nici un pom rău care să facă roadă bună. Căci orice pom se cunoaște după roada lui. Nu se strîng smochine din spini, nici nu se culeg struguri din mărăcini. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura“. Luca 6, 43-45.

„Căci Dumnezeu a osîndit păcatul în firea noastră, trimînd, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firii pămîntești, ci după îndemnul Duhului“. Rom. 8,3,4.

Astfel, prin credință, cerințele Legii pot fi împlinite în noi, nu așa cum încercaseră ebreii să le satisfacă — prin propriile lor lucrări — ci prin viața și lucrarea sălășluirii lăuntrice a lui Hristos. Neîncetat „Hristos în voi, nădejdea slavei“. Col. 1,27. Nu numai că sîntem îndreptățiți prin credință, dar „dreptul va trăi prin credință“.

„Prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi sîntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai înainte, ca să umblăm în ele“. Efes. 2,8-10.

Domnul este dispus să ne acorde binecuvîntarea exprimată în Ebrei 13,20.21 :

„Dumnezeul păcii, care, prin sîngele legămîntului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvîrșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în voi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor“.

Fără de Hristos, strădaniele noastre de păzire a legii lui Dumnezeu și a aduce roadele neprihănirii, au dat totdeauna greș. Strădaniele lui Hristos totdeauna au dus la succes. De aceea El Se oferă a veni în noi și a trăi desăvîrșita Sa viață de ascultare în trupul nostru. Viața pe care El o trăi în corp omenesc acum o mie nouă sute de ani, este deci copiată azi în trupul nostru, dacă Il întronăm în inimile noastre.

Apostolul Pavel ajunsese la această experiență cînd spunea :

„Am fost răstîgnit împreună cu Hristos, și trăiesc — dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine“. Gal. 2,20.

Isus Hristos este „același ieri, azi și pentru totdeauna“. În El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare“. Iacob 1,17. Și cum El păzi poruncile Tatălui Său pe cînd Se găsea în trup, putem fi fără teamă că El va păzi poruncile Tatălui în trupul nostru atunci cînd, li va fi îngăduit ca prin Spiritul Său să intre în viața noastră. De fapt, atunci cînd Hristos are conducerea, poruncile sînt preschimbate din porunci în făgăduințe. De exemplu, porunca ce spune : „Să nu ucizi“, devine o făgăduire a unui lucru pe care cel nou născut în Hristos Isus, nu-l va face — el nu va ajunge ucigaș; el nu va nutri în inima sa ură și răutate față de un altul. El este născut din Dumnezeu. El nu va săvîrși păcat. Îngăduind lui Hristos să-i conducă viața, el va trăi în-

tocmai cum trăi Hristos, și Hristos și Tatăl sînt una. De aceea, în viața adevăratului creștin se va dovedi iubire iar nu ură. Nu poate fi altfel.

Cînd Isus dăinuie în inimă, neprihănirea Legii va fi împlinită în noi.

„Voi însă nu mai sînteți pămîntești, ci duhovnicești dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.

„Așa dar, fraților, toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: *Ava! adică: Tată!*” Rom. 8,5-15.

„Ce urmează de aici? Să păcătuiți pentru că nu mai sîntem sub Lege ci sub har? Nicidecum. Nu știți că, dacă vă dați robii cuiva, ca să-l ascultați, sînteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru că, după ce ați fost robii ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățăturii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robii ai neprihănirii. Vorbesc omenește, din pricina neputinței firii noastre pămîntești: după cum odinioară v-ați făcut mădulele voastre roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvîrseați fărădelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădulele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfințirea voastră”. Rom. 6,15-19.

„Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea”. Rom. 3,31.

Credința nu înlătură Legea lui Dumnezeu. Din fire, fiecare este păcătos. El nu este supus legii lui Dumnezeu, ci legii păcatului și morții. Spre a deveni cetățean al împărăției lui Dumnezeu el trebuie să-și declare loialitatea față de împărăția lui Dumnezeu, „mul-

țumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui”. Col. 1,12.13.

Cînd loialitatea și depinderea cuiva se schimbă, la fel și simpatia și dorințele lui suferă o schimbare, căci „cei ce sînt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pămîntească îm-

preună cu patimile și poftele ei". Gal. 5,24.

Cîndva au iubit păcatul; acum iubesc neprihănirea. Cîndva au trăit pentru plăceri personale, acum trăiesc spre a plăcea lui Dumnezeu.

Cîndva au trăit în fățișă încălcare a legii morale; acum trăiesc în ascultare de legea Sa.

Cîndva au socotit legea lui Dumnezeu drept un jug al robiei; acum ei pot spune împreună cu David: „Cit de mult iubesc legea Ta! Toată ziua mă gîndesc la ea". Ps. 119,97.

Acum pomul s-a schimbat și pomul cel nou aduce roadele de pace ale Spiritului, care sînt „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor". Gal. 5,22,23.

„Căci noi sintem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune,

pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele... Voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiati prin sîngele lui Hristos". Efes. 2,10-13.

„Așa dar, voi nu mai sînteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sînteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos". Vers. 19,20.

Făgăduința noului legământ este că Dumnezeu va scrie legea Sa în inimile celor ai Săi. În loc ca inima să dorească după păcat, acum ea va dori să lucreze în armonie cu principiile acestei mari măsuri a neprihănirii. Despre cel neprihănit psalmistul spune: „Legea Dumnezeului său este în inima lui; și nu i se clatină pașii". Ps. 37,31.

Legea lui Dumnezeu, așa cum o găsim în Decalog, este măsura mării și finalei judecăți. Potrivit acestei măsuri vor fi cereași toți. Spre a trece cu bine această probare, viețile trebuie să fi ajuns a fi în deplină conformitate cu fiecare precept al ei. Numai cei care păzesc poruncile Sale vor avea drept la pomul vieții și li se va îngădui să intre prin porți în cetatea lui Dumnezeu. Apoc. 22,14.

Însă la această măsură se poate ajunge numai prin puterea sălășluitoare lăuntric a lui Hristos. Noi sintem cu totul fără putere. El este nădejdea și îndestularea noastră.

„Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, avînd totdeauna în toate lucrurile din destul, să prîsosiți în orice faptă bună". 2 Cor. 9,8.

Iată deci, care este solia Evangheliei: Cel care este stricat și rău, a cărui natură este atît de decăzută și slăbită prin păcat încît nu poate săvîrși binele cu toate că ar dori să facă acest lucru, prin harul lui Dumnezeu este în stare să fie pe deplin salvat de sub puterea păcatului, salvat de la moartea veșnică, ajuns un copil al lui Dumnezeu curat și nobil, și moștenește nemurirea și viața veșnică.

Schimbarea aceasta este săvîrșită, nu prin efortul său personal de a o produce, ci prin aceea că îngăduie ca Domnul Isus să schimbe firea și să conducă viața.

Hristos se oferă să ne ia viața de păcat și rușine și să ne dea în schimb viața Sa de curăție și ascultare.

El făgăduiește a ne da tăria Sa în locul slăbiciunii noastre.

Fără El nu putem face nimic, însă putem săvîrși totul prin Hristos care ne întărește.

Trebuie să ajungem îndreptățiți prin credința în El, și fiind îndreptățiți, „vom fi mîntuiți prin viața Lui". Rom. 5, 10. „Cel drept va trăi prin credință".

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi". 2 Cor. 5,17.

CONSACRARE

Nu cerul Tău cu care Te-arăți răsplătitor
Mă face azi, Isuse, să-Ți cînt și să Te-ador;
Nu teama de osînda în lacul cel cu foc
Mă face să-Ți țin legea cu rîvnă de proroc,

Ci dragostea cu care mereu m-ai copleșit
(Deși aveam un suflet de rele bintuit)
Mă-ndeamnă fără preget să-Ți fiu ascultător,
Să-Ți preamăresc puterea și veșnic să Te-ador.

Jertfirea Ta pe cruce de-a pururea mă-nvață
Să mă încred în Tine și-n sfînta Ta povață;
A Ta răbdare-mi spune mereu să Te-nțeleg
Și numai Ție pururi să mă consacru-ntreg.

Al Tău sînt azi, Isuse! Și mîine-al Tău voi fi!
Pe veci a mea iubire eu Ți-o voi dăruî.
Tu ești a mea lumină, viața mea ești Tu;
În tine, doar în Tine, eu mă încred de-acu.

Palate, bani și ranguri eu nu doresc să am.
Nu vreau să par în lume că sînt bărbat de neam.
Ești singura comoară pe care-n orice zi
O caut. Fă, Isuse, ca să Te pot găsi..

I. BĂTRÎNA VOIVODENI

Despre Hristos

TOMA DOBRE

Cît de paradoxală, cît de nefirească ar putea părea întrebarea ce alcătuiește conținutul gândurilor ce urmează?!
Dar să ne întrebăm fiecare dintre noi, pe noi înșine, cei care ne numim creștini, ba uneori ne socotim foarte zeloși în legătură cu acest nume: „In adevăr cunosc eu pe Hristos? Cine este El pentru mine“?

Căci una este a ști „ceva“ despre Hristos și alta este „a-L cunoaște“; și primejdia este tocmai aceasta de „a ști“ multe lucruri despre Hristos și să confundăm aceasta cu credința în Hristos, și cu totul a'ia este „a-L cunoaște“ pe El. Această cunoștință să fi produs identitatea de păreri și fapte cu El; deoarece creștin, adică urmaș al lui Hristos, înseamnă o persoană ce dezvăluie concret și faptic, în vâz de lume, caracterul și umblarea de viață a lui Hristos, deci transpunerea acestei cunoștințe printr-o trăire asemenea Lui... „plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“ asemenea Aceluia în a Cărui viață „nu s-a găsit nici un păcat“.

Ne place să citim adesea cuvintele ce dezvăluie atât de mult marea iubire a lui Dumnezeu cît și a Domnului Hristos: „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3, 16.

Le știm cu totul pe de rost aceste cuvinte ce alcătuiesc cheazășia planului de mîntuire prin Isus și ele mișcă adînc simțămintele noastre; însă oare

am ajuns să cunoaștem pe Isus din această iubire, să-L vedem în toată măreția Sa de Fiu de Dumnezeu și în același timp în toată duiosia de Mîntuitor?

În ce minunat tablou este prezentat cunoștinței noastre pe de o parte Dumnezeirea — Tatăl și Fiul — și pe de alta obiectul iubirii lor: omul, căruia este dispus a-i ierta totul și a-l așeza într-o stare de totală fericire!

Cunoașterea lui Isus prin prizma acestei iubiri dumnezeiești, va aduce în viața noastră de creștini un puternic îmbold spre atingerea celor mai înaintate trepte ale curăției de viață, ale sfințeniei.

Cunoașterea din profund de inimă a personalității lui Isus,

întruchiparea și exemplificarea iubirii Tatălui, va da vieții noastre creștine acel parfum de viață dumnezeiască ce va dovedi că în adevăr „L-am cunoscut pe Isus, așa cum este“.

„De atîta vreme sînt cu voi: și nu M-ai cunoscut, Filip?“ se adresează plin de duiosie Mîntuitorul unuia dintre ucenicii Săi.

Așează și tu creștine, numele tău în locul celui al lui Filip și vezi dacă nu cumva tabloul viețuirii tale creștine arată că deși „de atîta vreme“ ai fost cu Isus, totuși n-ai ajuns să-L fi cunoscut „așa cum este El și cum dorește El a fi tu“.

Cunoașterea lui Isus nu este un lucru terminat la o dată în trecut, acum, sau cîndva în vi-

itor, ci este o lucrare continuă, cât ține viața, mergînd paralel cu sfințirea, ba ajungînd să se contopească cu ea, și trecînd apoi dincolo de mormînt și urmînd ca veșniciile să ne dezvăluie și mai mult despre cunoașterea lui Isus.

Creștine —

Cunoști tu oare pe Isus?
Iubirea Lui tu ai cuprins?
În grija Lui predă-te azi;
El fie ținta de atins.

Cunoști tu oare pe Isus,
Și Golgota de ce-a'ndurat?
Pe tine-atîta te-a iubit
Încît și viața El și-a dat.

Cunoaști tu oare pe Isus,
Și de-L cunoști, trăiești
cu El?
Ca Oaspe drag Îl ai mereu
Nedespărțit de El de fel?

E-așa ferice să-L cunoști,
Să știi că-L ai la dreapta ta!
Cînd drumu-i greu
și-alunecos
Să poți să prinzi tu mina Sa.

(V. Florescu)

Că această cunoaștere a lui Hristos trebuie să fie o lucrare continuă și progresivă în viața creștinului ne este arătat lămurit de bătrînul apostol Pavel care vorbind despre umblarea sa creștină, și aceasta mulți ani, spunea: „Nu că am și cîștigat premiul, sau că am și ajuns desăvîrșit, dar alerg înainte, căutînd să-l apuc, întrucît și eu am fost apucat de Hristos Isus... și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și Părtașia suferințelor Lui... ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți“. Filip. 3, 12. 10. 11.

O viață întreagă de adevărat creștinism trăise Pavel, și totuși, deși anii bătrîneței începeau să apese greu pe umerii lui, el nu înceta de a dori cu înfocare să cunoască și mai profund trei lucruri:

- pe Isus
- puterea învierii Lui
- părtașia suferințelor Lui.

Pentru Pavel „a cunoaște pe Isus“ a alcătuit o temă ce începu să o aprofundeze din clipa experienței sale pe calea spre Damasc, cînd întrebă: „Cine ești Tu, Doamne“. Și cu anii ce trecuseră, în apostolatul său, Pavel, urmărind a cunoaște pe Isus, ajunsese la acea deplină cunoaștere a ști „cine este Isus“ așa încît la sfîrșit de cale a credinței putu afirma cu siguranță: „Știu în cine am crezut“.

A urmărit apostolul Pavel ca în cunoașterea lui Isus să înțeleagă puterea învierii Lui, rolul acestei învieri în planul de mîntuire.

Vorbînd despre această putere a învierii și despre efectul ei, apostolul Pavel argumenta:

„Dacă n-a înviat Hristos, credința noastră este zadarnică, voi sînteți încă în păcatele voastre“, lămurînd prin aceste cuvinte că învierea lui Hristos înseamnă nimicirea păcatului.

Pentru Pavel această putere a învierii asupra păcatului, cu toate urmările ei fericite, era o realitate binecunoscută, căci el afirmă cu tărie: „Hristos a înviat din morți... Moartea a fost înghițită prin biruință... Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos“. 1 Cor. 15.

Și cunoașterea rostului suferințelor, morții și învierii Domnului Isus, îl face pe apostolul Pavel să exprime: „Pe Isus, Îl vedem încununat de slavă și cu cinste, din pricina morții, pe care a suferit-o; pentru ca prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sînt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvîrșească, prin suferință, pe Căpetenia mîntuirii lor“. Ebr. 2, 9. 10.

Această cunoaștere deplină a lui Isus, a suferințelor și a puterii învierii din morți a Lui, în legătură cu lucrarea de mîntuire, duse pe apostolul Pavel la acea certitudine de afirmare, atunci cînd „clipa plecării“ lui era „aproape“: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“. 2 Tim. 4, 7. 8.

„Să-l cunoască pe Isus“ și-a luat ca țintă apostolul Pavel în viețuirea sa creștină, și această cunoaștere apostolul o transpuse în frumoasa și pilduitoarea sa viață.

Cînd apostolul Pavel vorbește în epistolele sale de o viață neprihănită înmiresmată de iubire întreolaltă, de îngăduință, de o umblare fără reproș în mijlocul oamenilor, de cinste și de sîrguință în treburile fiecăruia, el transpunea în cuvinte cunoașterea multiplă a lui Isus, la care ajunsese și care-i încunună bătrînețele cu siguranța unei umblări în credință în adevărata, lumînătoarea cunoaștere a lui Isus.

Creștine, cunoști pe Isus?

IMPREUNĂ SIMȚIRE

A. PALĂȘAN

In Veneția se găsește vestita „Punte a Suspinelor“, care datează din secolul al XVI-lea și care lega palatul Dogilor de închisoarea din Veneția, condamnații fiind conduși din sala de judecată spre locul de execuție. La această punte se referă Byron când spune;

Am stat în Veneția pe puntea suspinelor

Palat, de-o parte și temniță, de alta...

Au trecut peste 400 de ani, dar ecoul suspinelor nu s-a stins. Numele punții — devenit expresie — semnifică și astăzi un loc de suferințe, și o sursă de amărăciuni.

În cele ce urmează doresc să vorbesc despre inimi îndurate și dezamăgiri, despre regrete și nenorociri. Le ai poate și tu tot așa și cei care locuiesc pe aceeași planetă cu tine!

Fața ta este plină de zîmbet, cuvintele îți sînt plăcute și încurajatoare, dar în fundul inimii ai o cicatrice. „Inima își cunoaște necazurile, și nici un străin nu se poate amesteca în bucuria ei. De multe ori chiar în mijlocul risului inima poate fi mîhnită, și bucuria poate sfîrși prin necaz“. Prov. 14,10.13

Poate cicatricea din inima ta a fost pricinuită de pierderea unei ființe iubite, care nu mai poate fi înlocuită, de efectele îngrozitoare ale unui accident,

„Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi“. 1 Petru 5, 7.

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“. Mat. 1, 28.

* * *

de o boală, de o căsătorie nereușită care s-a soldat în cele din urmă cu un divorț, de un copil neascultător — risipitor — de pierderea unor bunuri materiale, sau de trădare din partea unui prieten. Dar eu nu doresc să mă ocup prea mult de cauzele care ți-au zdrobit inima, ci de efectele ei și de ceea ce poți face cu propria ta tragedie.

Nenorocirea nu ți-ai ales-o tu, dar numai tu singur poți să-i hotărăști răspunsul, numai tu singur poți să găsești

soluția și calea de a ieși din starea aceasta de nemulțumire și criză! Aceasta va fi cea mai importantă parte a experienței tale. Tu poți să-ți răspunzi, devenind ursuz și revoltat. Aceasta va fi într-un fel o alegere firească, dar în același timp nefericită, pentru că nu-ți vei găsi niciodată liniștea luptîndu-te mereu împotriva inevitabilului. Dacă nu-ți vei stăpîni ostilitatea, ea va spori și-ți va măcina personalitatea. Starea aceasta de spirit va spori într-atît încît în cele din urmă te va face bănuitor față de semenii tăi și potrivnic lui Dumnezeu. Te va izola și te va face un însingurat. Tu vei fi de o parte a zidului pe care singur l-ai ridicat, iar semenii tăi vor fi de cealaltă parte a lui. Exis-

tă însă o cale mai bună — aceea de a-ți înțelege durerea — decît să-ți hrănești resentimentul, de a amenința cu pumnul spre cer și spre pămînt.

William James, tatăl psihologiei aplicate, a sugerat primul pas, într-o astfel de situație, cînd a zis : „Fii gata să accepți ceea ce ai !” adică, să recunoști că sînt anumite lucruri în afara puterii tale, iar altele nu, și că este o mare înțelepciune în a ști să faci distincția între ele.

John Milton, orb la 42 de ani, scria : „Nu este o nenorocire să fii orb ; este o nenorocire de a nu fi în stare să înduri, să suporti orbirea !”

Cineva se ruga așa în fiecare săptămînă :

*„Doamne, dă-mi seninătate
Să accept lucrurile pe care
nu le pot schimba.*

*Dă-mi curajul de a schimba
lucrurile, dacă pot,*

*Și dă-mi înțelepciunea de a
cunoaște diferența dintre ele” !*

După ce ai acceptat această atitudine, trebuie făcut un al doilea pas : acela de a-ți transfera dezamăgirea într-un ajutor adresat umanității. Este ceea ce un soț și o soție au făcut, aflîndu-și pacea în această faptă.

Timp de șapte ani, acești oameni au așteptat să aibă un copil. În sfîrșit, evenimentul s-a petrecut și ei au avut un băiețaș. Această pereche era foarte cunoscută și iubită, așa încît mulți prieteni de ai lor au venit să-i felicite și să ofere cadouri noului născut.

Însă, cînd s-au uitat în locul unde era pruncul, ei n-au văzut copilașul așteptat. Copilașul care dormea sub plapuma de saten era un mongoloid. A fost cea mai mare tragedie a acestei perechi fine și inteligente. Dar, după necazul care i-a confruntat la început, ei și-au dat seama de inutilitatea luptei împotriva inevitabilului. Ei au recunoscut necesitatea acceptării a ceea ce nu stătea în puterea lor de a schimba. Ei au căutat să-și înlătore amărăciunea, transformînd-o și dîndu-și seama că puteau face ceva care

să-i unească cu ceilalți semeni ai lor, care sufereau ca și ei.

Au intrat apoi în legătură cu alți oameni care mai aveau copii înapoiți și au dus și ei copilul lor la o școală pentru aceștia. Mama și-a folosit talentul povestind aici copiilor, împărțind dragoste și dovedind înțelegere fiecărui copil. În această transferare și împărțire a nenorocirii lor, această pereche și-a găsit pacea. În afara crucii lor, ei și-au construit o scară. Pe această scară au urcat sute de părinți, de copii arierati, găsindu-și speranță și încurajare, unde mai înainte ei cunoscuseră numai descurajare și disperare. Mulți alții, ca și ei, și-au purificat propriile lor tragedii.

O altă pereche care-și pierduse singurul fiu, un strălucit student într-o universitate, a

oferit găzduire în casa lor spațioasă unor studenți lipsiți în cele materiale, care frecventau aceeași universitate. Pe această cale, fiul lor deși mort, a contribuit la educarea celorlalți.

O altă mamă, al cărui copil a fost omorît într-un accident, a adoptat un copilaș, care nu a fost dorit de către părinții lui și din cauza aceasta era maltratat. Dragostea acestei mame adoptive s-a transferat asupra copilului adoptiv, neglijat, chinuit și maltratat de către părinții lui firești.

Fiecare om își făurește propriul său mediu înconjurător.

Helen Keller, născută la 27 iulie 1880, după un an și opt luni de la naștere s-a îmbolnăvit de tifos. A rămas oarbă, surdă și mută. Îi mai rămăsese posibilitatea să miroasă și să pipăie. O învățătoare s-a hotărît, văzînd nenorocirea acestei ființe, să-i ajute cu tot ce va putea. Într-o zi, a condus-o la cișmea, i-a întins minuța sub apa care curgea, apoi a scris cu degetele în palma fetei: „water”, (apă). Așa a procedat cu toate lucrurile.

După vreo doi ani, fetița a început să vorbească, scriind ea în palmele învățătoarei ceea ce voia să-i spună. Învățătoarea proceda la fel cu ea. La 15 ani Helen punea mina pe gura celor care îi vorbeau și înțelegea după mișcarea buzelor lor tot ce i se spunea. La vîrsta de 17 ani a reușit la toate examenele de germană, franceză, engleză și greacă. A început apoi să scrie cărți, devenind o scriitoare celebră cu renume mondial.

Ce a spus Helen Keller despre mîna, căreia îi datora foarte mult : „Mîinile oamenilor vorbesc pentru mine o limbă plină de înțeles. Unele mîini mă ating ca și o ocară. Am întilnit oameni care sînt atît de lipsiți de orice bucurie în viață, încît apropierea degetelor lor reci îmi era tot una, ca și cum aș fi dat mîna cu vîntul de miază noapte. Dimpotrivă, mîinile altor oameni, parcă au raze de soare, așa că atingerea lor, îmi încălzește inima. E destul apăsarea mîinii unui copil și pentru mine e tot atîta lumină, cîtă la alții dintr-o privire de

dragoste". Tot ea mărturisea despre viață: „Eu am găsit viața atît de frumoasă”!

Este bine și necesar să ne punem și noi întrebarea aceasta: ce fac eu cu suferința, cu nemulțumirea sau cu necazul meu? Fac din aceasta o cruce pe care nu o pot purta singur, sau poate mai îngreuez și necazurile altora cu nemulțumirile și suferința mea?!

Prin suferință omul se identifică cu întreaga rasă umană! Albert Schweitzer a exprimat acest gînd cînd a spus: „Ori-care dintre noi care a învățat din propria experiență ceea ce înseamnă durerea și neliniștea... nu mai aparține lui însuși, ci este fratele tuturor acelor care suferă”.

Dr. Schweitzer a înțeles că natura omenească atinge împlinirea prin schimbarea atenției spre nenorocirile altora. Cînd omul se concentrează asupra propriilor lui suferințe, el devine plin de amar și egoism, dar cînd își îndreaptă atenția în afară, el găsește sensul solidarității și își pierde senzația de înstrăinare. Suferința poate să servească unui scop de răscumpărare. Fără durere, noi am fi satisfăcuți să ne ținem ochii ațintiți asupra lucrurilor pămîntesti. Am fi mai puțin înclinați să privim spre ceruri.

Fără necaz și suferință multe din făgăduințele biblice ar fi fără sens. Dacă n-am fi fost apăsați de povara păcatului, sau a vreunor pășuri de alt ordin, n-ar fi fost încurajator pentru noi să acceptăm binevoitoarea invitație a lui Isus din Matei 11,28: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”.

Dacă am cunoscut îngrijorarea în vreun fel oarecare în viața noastră, nu avem nici un motiv să ne descurajăm, pentru că știm din experiență ce însemnează cuvîntul din 1 Petru 5,7: „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi”.

Dacă n-am cunoscut niciodată durerea lacrimilor, alinarea durerii, sau tristețea duhului, noi vom înțelege mai puțin pasagiile ca cele din Apoc. 21,4:

Psalmul Sfîntului Iocăș

*Cît sînt de plăcute, Doamne, ale Tale Case sfinte,
Unde oamenii ascultă prețioasele-Ți cuvînte.*

Sufletul tinjește-n mine, și suspîn mereu de dor,

După curțile de pace, Doamne al oștirilor!

Inima îmi strigă-ntruna, și Te cere fînța mea,

Dumnezeul meu, acolo, Te privesc eu pururea.

Căci și pasărea acolo, casă-și face cu mult zel,

Rîndunica-și face cuibul și își pune puii-n el.

Ah, altarele prea sfinte, mă atrag mereu, mereu.

Creatorul meu Cel veșnic, Adoratul Dumnezeu.

Fericit este acela ce rămîne-n Casa Ta,

Căci el poate-n adorare Numele a-Ți lăuda.

Fericit cine se-ncrede în Tăria Ta de Tată,

Și în inimă păstrează o credință nepătată.

Cînd străbat ei Valea Morții, în izvoare o prefac,

Și ca ploaia timpurie, binecuvîntări atrag.

Din putere în putere ei ajung mergînd mereu,

Și se-nfățișează astfel în Sion la Dumnezeu.

O, ascultă a mea rugă, Dumnezeul meu Cel Drept,

Ia amînte cu-ndurare căci eu mila Ta aștept.

Tu ne ești un scut puternic, uită-Te la noi și vezi

Fața Celui Uns de Tine, și ne ține pururi trezi.

Căci mai mult e-o zi la Tine, petrecută-n Casa Ta,

Căci acolo val de pace îmi inundă inima.

Eu doresc să fiu acolo, și să stau pe pragul Tău,

Dar să nu rămîn în cortul omului cu gîndul rău.

Căci El, Domnul, este-ntruna scut și soare pentru noi,

El dă slavă și-ndurare și ne scoate din nevoi.

Nu lipsește nici un bine omului neprihănit;

Cel ce-n Tine se încrede este veșnic fericit.

H. ARTINIAN

„El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintîi au trecut”.

Cea mai mare alinare a acelor care suferă este certitudinea că ei nu sînt singuri în suferința lor. Dumnezeu Tatăl a cunoscut semnificația suferinței cînd Și-a trimis propriul Său Fiu din ceruri, din gloria indescriptibilă a locuințelor acelor veșnice, aicea jos pe pămînt, ca lumea să-L respingă. „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” Ioan 1,11. Și Domnul Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu a cunoscut întristarea, cînd S-a plimbat ca un simplu om printre oameni:

„Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre Le-a purtat, și durerile noastre Le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit”. Isa. 53,3—4.

Chiar și pe cruce, Omul suferințelor S-a identificat cu toți semenii noștri. La dreapta Lui a fost răstignit un tîlhar și un altul la stînga. El Și-a transferat durerea proprie și S-a amestecat cu răufăcătorii, și prin mijlocirea morții Lui, crucea unuia dintre tîlhari a devenit scară pentru eternitate...

DESĂVÎRȘIT ÎN ISUS

V. LASZLO

„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” Rom. 8, 32.

* * *

să trăiască în veci. De aceea Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul, din care fusese luat”. Gen. 3, 22, 23.

Nu, Dumnezeu nu poate imortaliza păcatul. El niciodată nu va dărui viață sau putere veșnică cuiva ce stă departe de Fiul Său, Isus Hristos.

Și atunci, cum poate un păcătos să dobândească viața veșnică?

„Mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața”. 1 Ioan 5, 11, 12.

Este ca și cum Dumnezeu ar zice: „Iată îți stă la dispoziție viața veșnică însă nu ți-o pot încredința, deoarece Eu nu pot să imortalizez păcatul și tu ești păcătos. Însă iată ce voi face: Voi încredința viața veșnică Fiului meu. Dacă îl vei primi, vei putea să o ai. Deschide-ți ușa inimii tale, și intrând, El va aduce cu Sine viața veșnică, și ea va fi a ta”.

Cineva poate ca azi să aibă viața veșnică și mâine s-o piardă. El s-ar putea hotărî că nu vrea ca Isus să-i mai conducă viața. S-ar putea să dorească a-și dirija singur lucrurile. S-ar putea să se lase pradă vreunei ispite amăgitoare. Atunci Isus coboară de pe tron, iar stăpînirea o reia omul cel vechi. Însă atunci când pleacă Isus împreună cu El pleacă și viața veșnică. Ea este în El. Ea pleacă atunci când pleacă El. Invățătura: „de îndată ce-ai dobîndit harul ești totdeauna în har”, nu este adevărată. Mintuirea depinde de faptul dacă Isus Hristos dăinuie în viață. Numai atîta vreme rămîne viața veșnică, cit ră-

mine El, căci fără El nu este viață veșnică.

Să ne închipuim că acum cincisprezece ani m-am convertit și am predat inima lui Dumnezeu. Știu că m-a primit. Însă de atunci încoace experiența vieții mele n-a fost mulțumitoare. Adesea m-am lăsat pradă diavolului și am căzut în ispită. Iată însă că vreau ca de acum să trăiesc o viață biruitoare. Vreau să birui aceste ispite. Cum pot izbui? Am văzut că succesul nu poate veni prin strădanie, hotărîre, sau chiar prin impunere în propria noastră putere, ca să nu mai păcătui. Oare n-am încercat noi vreme îndelungată acest plan, și am constatat că n-am izbutit deloc? Da. Există însă un drum mai bun: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos”. 1 Cor. 15, 57.

Biruința este un dar de la Dumnezeu. Un dar nu-l poți dobîndi muncind pentru el. Cunoaștem că iertarea este un dar, și oarecum ne este ușor să credem aceasta. Însă există vreo deosebire între calea pe care primim iertarea și calea pe care trebuie să dobîndim biruința? Nu. Dumnezeu dă în dar și biruința.

Iată pe cineva care, prin credință, a cerut iertare pentru păcatele sale din trecut. Se poate că el și crede că ele sînt iertate. Și totuși schiopătează, încercînd să trăiască o viață creștină, însă fără să aibă biruință. De ce? Fiindcă poartă singur bătălia. El încearcă să dobîndească această biruință prin propriile sale eforturi. Deși se străduie, el este conștient de înfrîngere, numai fiindcă nu recunoaște că biruința este un dar al lui Dumnezeu tot pe atîta cit este și iertarea. Pe amîndouă le primim sub aceleași condiții.

Poți crede aceasta? În clipa în care o cauți, și deschis, cu adevărat, sincer și încrezător, crezi, vei avea biruința. Tu ai avut credință a crede că atunci cînd ai venit la

Meditați la aceasta creștini! El ne dă „toate lucrurile”, fără plată. Însă în ce fel ne dă El toate lucrurile? Ele ajung la noi „împreună cu El”. Secretul primirii din partea noastră a tuturor lucrurilor este primirea Lui. De aceea, cînd întronăm pe Isus Hristos în viață, puterea ce o dorim spre a ne destoinici să facem binele va veni împreună cu El. El va satisface toate dorințele noastre, nu potrivit slabei noastre puteri, ci potrivit bogăției Sale de slavă. „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plînătatea să locuiască în El”. Col. 1, 19. Și atunci de ce să umblăm cu fața necăjită și să ne frămîntăm cu privire la biruință? Emanuel este cu noi, și „El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale”. Mat. 1- 21. Dacă îi îngăduim să ne conducă, El își ia răspunderea de a urmări ca întregua voință a lui Dumnezeu să se împlătească în viața noastră.

Să medităm asupra problemei vieții veșnice. Noi cu toții dorim și ne rugăm lui Dumnezeu să ne facă parte de ea; dar citim: „Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar”. Rom. 3, 12. Și oare poate duce Dumnezeu păcatul în cer? Poate imortaliza El păcatul? Tocmai pentru a preîntîmpina o asemenea situație izgoni El pe primii părinți din Grădina Edenului.

„Domnul Dumnezeu a zis: Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscînd binele și răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mîna să ia și din pomul vieții, să mănînce din el, și

Domnul El și-a și iertat păcatele. Ai oare aceeași credință a crede că în aceeași zi drept răspuns la stăruitoarea ta cerere, El îți dă deplină biruință asupra puterii păcatului? Dacă da, atunci o și ai. Aceasta înseamnă neprihănire prin credință, iar nu prin efort omenesc. Mulțumită lui Dumnezeu că o asemenea biruință este la îndemina oricui!

Biruința asupra slăbiciunii și păcatelor noastre a fost cîștigată acum o mie nouă sute de ani cînd Isus biruî pe Satana în trup. Atunci de ce să mergem încoace și încolo căsîndu-ne a o dobîndi prin slabele noastre strădanii? Tot ce avem de făcut este să ne ridicăm și să o cerem din mîna Căpeteniei mîntuirii noastre.

În capitolul douăzeci din a doua Cronici găsim raportată o prețioasă experiență pentru noi. Cei din Iuda luptau împotriva vrăjmașilor lor. Fuseseră înfrinți în mai multe rînduri, și Iosafat hotărî că este fără rost să mai încerce. Spre el înainta o mare oștire, și judecînd după înfringerile trecute, regele lui Iuda își dădea seama că nu este de nici un folos să pornească la luptă. Nu mai rămăseseră decît cițiva dintre ostașii lui Iuda, și Iosafat era înspăimîntat. Însă el se rugă:

„O, Dumnezeul nostru,... ochii noștri sînt îndreptați spre Tine“, 2 Cron. 20. 12.

Impotriva lor se îndrepta o mare oaste de luptători, mult mai mulți decît ostașii lui Iuda. Ei erau pregătiți de luptă, însă ostașii lui Iuda nu. De aceea Iosafat spuse: „Doamne, nu știm ce să facem. N-avem putere a ne împotrivi unei oștiri atît de mare. Am ajuns la capătul destoiniciei noastre; dar ochii noștri sînt îndreptați spre Tine“.

Și Domnul, răspunzînd acestei rugăciuni, dădu nespus de întristatului rege asigurarea:

„Nu vă temeți și nu vă spăimîntați, Domnul va fi cu voi“.

Doar pe o singură cale putem dobîndi biruința asupra diavolului. Mai întîi de toate trebuie să recunoaștem că există cineva — Căpetenia oștirii Domnului — care nu numai că este în stare să dobîndească biruința în viața noastră dar a și dobîndit-o pentru noi. Lucrul acesta îl făcu El cînd, ca om, întîmpinî și biruî aceleași ispite pe care le întîmpinăm și noi azi.

Dorești biruința asupra păcatului? Isus o cîștigă pentru tine de acum o mie nouă sute de ani. Sin-

gurul lucru ce-l ai de făcut este să o primești. Este a ta în Hristos. Bătălia nu este a noastră, ci a lui Dumnezeu, „care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos“. 1 Cor. 15, 57.

„Dar dacă după ce mi-am pretins biruința, mai fac o greșală“? Cu privire la aceasta Pavel spune:

„Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pămîntească, pentru ca să-i treziți poftele“. Rom. 13, 14.

Nu trebuie să ne preocupăm de neizbîndă, căci o asemenea preocupare dovedește lipsă de acea credință ce este necesară pentru experiența cea deosebită a neprihănirii prin credință. Noi trebuie să luăm aminte la marea putere a Domnului Isus: nu la slăbiciunea și nedesăvîrșirea noastră. El este în stare să ne păzească de cădere, și El ne va da biruința. De aceea mă prind de cuvîntul Său. Eu știu că El este al meu și că împreună cu El voi fi biruitor. Acesta este glo-

riosul privilegiu al fiecărui credincios al lui Dumnezeu.

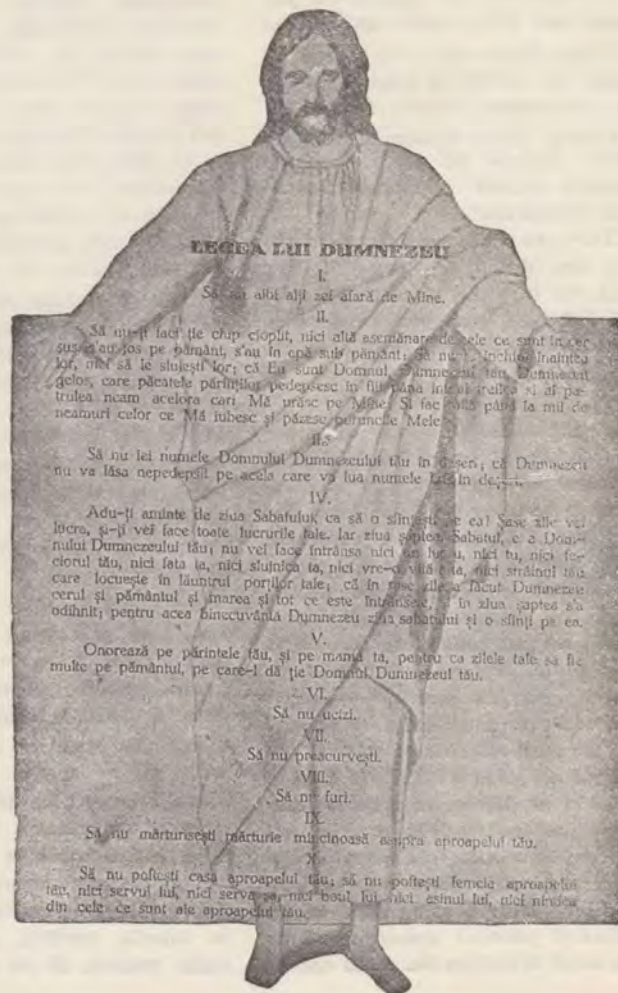
Mai sînt și alte lucruri pe care le dorești, în afară de viața veșnică și putere pentru biruință? Toate îți aparțin, însă cu toatele sînt permise în același chip, prin acceptarea lui Isus și îngăduirea ca El să-ți modeleze voința și dorințele.

„Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos“. Efes. 1, 3.

„Și voi, prin El, sinteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare“. 1 Cor. 1, 30.

„Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos“. Filip. 4, 19.

Vrei să fii desăvîrșit? Nu anul viitor, sau luna viitoare, ori săptămîna viitoare: ci: vrei să fii de-

săvîrșit astăzi? Ai curajul să crezi că desăvîrșirea este ceva cu putință? Ce asigurare găsim în Cuvîntul lui Dumnezeu?

„Dumnezeul păcii, care, prin singele legămîntului celui veșnic, a sculat din morți, pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvîrșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucrați în noi ce-l este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor“ ! Ebrei 13, 20. 21.

Cum ne face El desăvîrșiți? Lucrînd în noi. Cine face lucrarea? Hristos. El lucrează în mine, și numai cînd El lucrează în mine pot fi eu desăvîrșit. Eu nu mă pot face însumi desăvîrșit. Ce am eu de făcut este să-mi răstignesc eu, să jertfesc fiecăre poftă păcătoasă, și să spun: „Doamne, vino în inima mea, și lucrează în mine după buna Ta plăcere“. Isus spune:

„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine“. Apoc. 3, 20.

De aceea, să invităm pe Mintuitorul înlăuntrul. Și rugîndu-ne potrivit voii Sale, avem asigurarea:

„Orice lucru veți cere cînd vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea“. Marcu 11, 24.

Aceasta aduce binecuvîntări prezente. Trebuie să cred acum, și credința devine „siguranța lucrurilor nădăjduite“.

„Dar“, va spune cineva: „ce nevoie am de toate acestea? Oare dacă mă lupt din greu și mă strădui îndelung, nu pot izbui prin mine însumi să împlinesc cerințele legii lui Dumnezeu?“

Nu; este cu neputință.

„Pentru Adam, înainte de căderea în păcat, era cu putință să-și formeze un caracter drept prin supunerea la legea lui Dumnezeu. Dar el păcătui și, din cauza păcatului, firea noastră este decăzută, și noi nu putem singuri ajunge drepți. Pentru că sintem păcătoși și nesfinți, noi nu putem asculta de o lege sfîntă. Noi nu avem o dreptate proprie, cu care să corespundem cererilor Legii lui Dumnezeu“.

„Dar Domnul Hristos a făcut cu putință scăparea noastră. El veni și trăi aici pe pămînt în mijlocul cercărilor și ispitelor, la care și noi sintem expuși. El trăi însă o viață fără de păcat. Hristos muri pentru noi, iar acum El Se oferă să ia asupra-Și păcatele noastre și să ne dea nouă dreptatea Sa. Dacă noi ne

încredîm în Lui și Il primim pe El ca Mintuitor al nostru, atunci, oricît de păcătoasă ar fi fost viața noastră, noi sintem socotiți drepți din cauza Lui. Caracterul lui Hristos înlocuiește atunci pe al nostru, iar noi sintem primiți și priviți de Dumnezeu ca și cum nici nu am fi păcătuit niciodată.

„Mai mult încă, Hristos schimbă inima noastră. El rămîne în inima noastră prin credință. Odată stabilită cu Hristos legătura aceasta, noi trebuie să o păstrăm prin credință și prin continua supunere Lui a voinții noastre. Cît timp vom urma așa, El va lucra în noi și voirea, și îndeplinirea potrivit bunăvoinței Sale. Atunci vom ajunge să zicem: Viața pe care o trăiesc acum în corp, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine“. Gal. 2. 20. Atunci Hristos îndeplinind totul în noi, noi vom da pe față aceleași spirit și vom săvîrși aceleași fapte — fapte ale dreptății, în supunerea la legea lui Dumnezeu“.

Pe cînd călătoream într-o zi cu troleibuzul, troleul zbură de pe sîrmă și troleibuzul se opri. Și atîta vreme cît troleul rămase în afara sirmei, conducătorul nu putu mișca mașina nici un milimetru. Era moartă. Motorul nu avea putere în el. Însă cînd conducătorul trase jos troleul și îl așeză din nou pe sîrmă și apoi apăsă pe pedală, motorul din nou era plin de putere și troleibuzul porni în lungul străzii.

Ceea ce trebuie să ne preocupe este de a ști că legătura dintre viața noastră și Isus Hristos nu este întreruptă; atunci putem fi siguri de o continuă biruință. În și prin noi înșine nu avem putere. Însă putem face totul putem birui orice ispită, putem trăi o viață de deplină ascultare de toate cerințele lui Dumnezeu, „prin Hristos care ne întărește“.

Deci, să-L primim. Ar trebui să fim mai preocupați de problema dacă ne-am prins de Hristos, dacă ne-am predat Lui inima și viața noastră, decît de orice alte binecuvîntări. De multe ori noi facem greșeala că ne rugăm pentru multe altele în vreme ce avem nevoie de Hristos, de prezența Spiritului Său Sfînt sălășluitoare în inimile noastre. El nu este departe de niciunul dintre noi. El dorește să locuiască în inimile noastre, să dănuie în viața noastră. Și în clipa în care

I-am îngăduit intrarea, biruința este a noastră.

„Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El“. Col. 1, 19.

„Vestea, pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtașie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul“. 1 Ioan 1, 5. 6.

Umblă tu în întuneric? Atunci nu poți spune: „Am părtașie cu El“. Cel care are părtașie cu El are lumina vieții. El duce o viață curată, neprihănită, biruitoare, căci Hristos dănuie înlăuntrul lui. Însă cînd cineva constată că păcatul îl biruie, poate să-și dea seama că părtașia dintre sufletul său și Fiul lui Dumnezeu a fost ruptă; că altcuiva i s-a îngăduit să se întronizeze în viață, căci „Dumnezeu este lumină, și în El nu este întuneric“.

Să ne închipuim că ne găsim într-o cameră, o cameră întunecoasă, întunecoasă ca miezul de noapte. Dorim să scoatem afară întunericul și să introducem lumina. Ce vom face? Oare ne vom pune la treabă cu sape, lopeți și roabe spre a sfărîma întunericul și a-l căra afară? Oare ar fi posibil aceasta? Dar întoarce șaltărul; fă legătura cu uzina electrică; atunci lumina va străluci și întunericul se va risipi. Unde dispăre întunericul? Nu știu, însă el dispăre de îndată ce lumina strălucește în cameră. Deci, dacă dorești lumina vieții, întoarce șaltărul. Dacă dorești ca întunericul păcatului să se risipească, îngăduie ca „Lumina lumii“ să pătrundă în inima ta. Împreună cu El nu este deloc întuneric. Noi sintem mînuși prin viața Sa.

Dumnezeu să ne dea azi încrederea de a crede că împreună cu Isus, Tatăl ne dă în dar toate lucrurile; și cu inimi umile, din toată inima să-I îngăduim a ocupa tronul vieții noastre. „În El locuiește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El“. Col. 2, 9. 10.

PETRU ȘI IUDA

A. BĂLAN

Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa /Piatră, Stîncă/, au fost cuvintele Domnului Hristos față de Petru, cînd i-a fost prezentat de fratele său Andrei. Nu se mai văzuseră niciodată pînă atunci. Era prima lor cunoștință și de acum acest Chifa va fi întîlnit tot mai des în anturajul Domnului Isus și mai cu seamă în unele împrejurări importante din viața Lui.

La această primă întîlnire, ochii lui Isus Hristos s-au oprit asupra lui, citindu-i caracterul și viața, văzîndu-i firea lui impulsivă, inima lui iubitoare și atrăgătoare, ambiția lui și încrederea în sine, apoi căderea lui, dar și pocăința și în sfîrșit activitatea și moartea lui de martir.

Petru urmărise îndeaproape lucrarea de chemare la pocăință a lui Ioan Botezătorul pe malurile Iordanului. Fusese mișcat de întrevederea lui Ioan Botezătorul cu rabinii, cînd acesta a declarat că: „El este glasul celui ce strigă în pustie: „Neteziți calea Domnului, cum a zis prorocul Isaia... Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru! Orice munte să fie înălțat, orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în cîmpii, și strîmtorile în vilcele! Atunci se va descoperi Slava Domnului și în clipa aceea, orice făptură o va vedea“.

Negînd că el ar fi Acela pe care-l așteptau cu toții, Ioan Botezătorul a făcut mărturisirea publică, zicînd:

„Am văzut Duhul pogorîndu-se din cer în chip de porumbel și oprindu-se peste El. Eu nu-L cunoșteam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: Acela peste care vei vedea Duhul pogorîndu-se și oprindu-se, este Cel ce botează cu Duhul Sfînt, și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu“.

Spre acesta erau îndreptate gîndurile lui Simon, și atunci cînd i-a fost prezentat de Andrei, el n-a întîrziat să-L cunoască și să-L urmeze.

De aci înainte, Petru urmărea neconținut activitatea Aceluia care-i schimbase numele și-i ceruse să-L urmeze. A luat

parte la prima minune din Cana Galileei, cînd Domnul Isus a prefăcut apa în vin, spre uimirea tuturor participanților la nuntă. L-a urmat mai departe la Ierusalim, unde a asistat la acea scenă neplăcută pentru cărturarilor ebrei, dar plăcută Cerului și oamenilor sinceri, devotați lui Dumnezeu.

Petru, ca și ceilalți, L-au auzit zicînd: „Ridicați acestea de aici și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie“! A văzut cum foarte repede, Templul Domnului a fost golit de gloata zgomotoasă și de mărfurile lor. Curțile au fost curățate de traficul acela josnic și în locul scenelor de mai înainte, s-a pogorît o adîncă liniște și solemnitate.

Tot cu ocazia aceea, Petru a auzit tainica afirmație făcută de Fiul lui Dumnezeu : „Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica“. Era o afirmație pe care avea s-o înțeleagă abia peste câțiva ani, după împlinirea ei.

Mai târziu avea să asiste la vindecarea slăbănogului bolnav de 38 de ani. Era zi de Sabat și Petru L-a auzit spunându-i : „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă“. Minunea, Sabatul, laudele la adresa lui Dumnezeu din partea fostului slăbănog au mișcat inima lui Petru, fără a îndrăzni să se pronunțe asupra acestei lucrări (în Sabat), din partea Aceluia în care-și pusese încredere ca fiind Mesia.

Apoi, Scripturile ne raportează că : „Isus a venit în Galileea și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea : S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă și credeți în Evanghelia!“ !

Petru ca și ceilalți era frământat de gândul nemărturisit de a-L vedea pe Domnul Isus împlinind năzuințele poporului de a fi liberați de sub jugul Roman. El spera că această „putere“ cu care făcea minuni va fi folosită pentru binele lor; dar nici un semn nu arăta că se va petrece acest lucru.

În următoarele zile, Petru avea să recunoască și să afirme Mesianitatea Domnului Hristos, în următoarele împrejurări. Fiind la marea Galileei, ucenicii, după o noapte obositoare de pescuit fără nici un rezultat, se odihneau în corăbiile lor. Dar nu trecu mult și lumea a început să se adune în

jurul Domnului Isus. El, se urcă în corabia lui Petru și depășind puțin corabia de țarm ca să poată fi văzut și auzit, a început să învețe poporul adunat pe țarm.

După ce a terminat cuvântarea Sa, și privind la acești ucenici descurajați, zise lui Petru : „Depărtează-o la adinc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire“. Luca 5,4. Drept răspuns, Simon I-a zis : „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic; dar la cuvântul Tău, voi arunca mrejele“. Luca 5,5.

Noaptea era singurul timp favorabil pentru pescuitul cu plășile în apa limpede a lacului. După munca grea a nopții fără să fi avut succes, părea fără nădejde aruncarea plășilor ziua; dar Isus dăduse porunca și ei ascultară aruncând plășile în apă. Cînd încercară să le scoată afară, era așa de mult pește, încît era în primejdie să se rupă plășile. Dar Petru nu se gîndea la belșugul din corăbiile. Minunea aceasta care întrecea pe toate la care fusese martor, era pentru el manifestarea puterii dumnezeiești. În Isus, el văzu pe Cineva, care ținea sub stăpînire Sa toată natura, și în timp ce tovarășii săi puneau la loc sigur vînatul din mreje, Petru căzu la picioarele Mîntuitorului, și-i zise : „Doamne, pleacă de la mine, căci sînt un om păcătos, dar în același timp s-a agățat de picioarele lui Isus, simțînd că nu poate să se mai despartă de El. Mîntuitorul i-a răspuns : „Nu te teme! de acum încolo vei fi pescar de oameni“. După această întîmplare, Petru și cei-

lalți L-au urmat pe Domnul Isus fără nici o rezervă.

Isus a ales pescari needucați, deoarece ei nu fuseseră deprinși cu tradițiile și obiceiurile greșite ale timpului lor. Erau oameni cu însușiri naturale, dar în același timp umili și doriți de învățatură, oameni pe care El îi putea educa pentru lucrarea Sa.

Și, în timp ce Isus pregătea pe ucenicii Săi pentru lucrare, unul care nu fusese chemat în chip deosebit, a stăruit să se vîre între ei. Acesta era Iuda Iscarioteanul. El s-a prezentat de unul singur și a cerut cu stăruință un loc în acest cerc intim al ucenicilor. Cu mult zel și cu o aparentă sinceritate, el a zis : „Învățătorule, vreau să Te urmez oriunde vei merge“. Isus, nici nu l-a respins, nici nu i-a zis bun venit, ci numai a rostit aceste cuvinte triste : „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul Omului n-are unde-Și odihni capul“. Ucenicii doreau ca Iuda să facă parte din numărul lor. Ei priveau la înfățișarea lui impunătoare, la agerimea minții și talentele lui de socotitor, și de aceea l-au recomandat cu insistență, ca fiind nevoie de ajutorul său. Iuda, făcînd parte din așa zisa pătură cultă, ucenicii gîndeau că Domnul Isus ar fi trebuit să se înconjoare de astfel de oameni care ar fi avut influență pe lângă cărturarii și fariseii cunoscuți între ei. Ei s-au mirat cînd au văzut că a fost primit așa de rece.

Ucenicii fuseseră foarte mult dezamăgiți pentru faptul că Isus nu încercase să-Și asigure

colaborarea conducătorilor lui Izrael. Ei considerau ca o greșeală faptul că nu-și întărește prestigiul prin asigurarea sprijinului acestor oameni cu influență în popor. Dacă El ar fi respins pe Iuda, în mintea lor ar fi pus la îndoială înțelepciunea Domnului Hristos. Dar, cele petrecute cu Iuda mai târziu, le-a arătat primejdia gândurilor omenești, în contrast cu înțelepciunea lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, atunci când Iuda a venit între ucenici, el nu era nesimțitor față de frumusețea caracterului lui Isus.

El simțea influența acelei puteri dumnezeiești care atrăgea sufletele la Mântuitorul. El, care nu venise să fărâmea trestia frintă, nici să stingă mucul care fumegă, nu voia să respingă acest suflător chiar dacă o singură dorință îl atrăgea spre lumină.

Mântuitorul a citit ce era în inima lui Iuda așa cum a făcut și cu Petru. El cunoștea adâncimile de nedreptate în care s-ar fi scufundat Iuda, dacă nu s-ar fi consacrat harului lui Dumnezeu. Aducând în legătură cu Sine pe acest om, El îl așeză în situația ca zi cu zi să fie pus în legătură cu valorile iubirii Sale neegoiste. Dacă el și-ar fi deschis inima față de Isus, atunci el ar fi devenit un sușus al Împărăției Sale.

Dumnezeu, face educație pentru serviciul Său, dacă sîntem disciplinați și vrem să învățăm de la El. Noi nu sîntem aleși pentru că sîntem desăvîrșiți, ci fără a ne lua în seamă nedesăvîrșirile, sîntem aleși pentru ca prin cunoașterea și frățirea adevărului și prin harul lui Hristos să putem fi transformați după chipul Său, născuți din nou.

Iuda avea aceleași ocazii pe care le aveau și ceilalți ucenici. El a ascultat aceleași învățături prețioase, dar trăirea adevărului pe care îl cerea Isus nu se potrivea cu dorințele și scopurile nesfințite ale lui Iuda, și el nu voia să sacrifice propriile sale idei pentru a primi în schimb înțelepciunea dumnezeiască.

Învățăturile lui Isus, stăruiau asupra principiilor binefacerii, care loveau lăcomia la

rădăcină. El a făcut să treacă prin fața lui Iuda înfățișarea urită pe care o are lăcomia și de multe ori acest ucenic și-a dat seama că i se descrie caracterul și i se arată păcatul; dar el nu voia să mărturisească și să părăsească drumul său. Isus nu l-a muștrat pentru lăcomia lui, ci a suportat pe acest om încrezut cu o răbdare dumnezeiască, deși îi arăta că îi citea inima ca pe o carte deschisă.

Cînd a venit să se asocieze cu Isus, el avea cîteva trăsături de caracter prețioase, care ar fi putut ajunge o binecuvîntare pentru comunitate și dacă ar fi fost dispus să poarte jugul lui Hristos, el ar fi putut să fie unul dintre apostolii de frunte: dar el și-a înășprit inima cînd i-au fost arătate defectele, și plin de îngîmfare și de răutate, a ales propriile sale ambiții egoiste și în felul acesta s-a făcut nepotrivit pentru lucrarea ce Dumnezeu ar fi vrut să-i încredințeze.

Iată două caractere diferite și diametral opuse. Lui Petru, Domnul îi spune la un moment dat: „Înapoia Mea Satana”. Marcu 8,33. Dar acest Petru înfruntat fățiș, nu se supără, nu-L părăsește, ci răspunde: „Unde să ne ducem? Tu ai cîvintele vieții veșnice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfîntul lui Dumnezeu”. Ioan 6,67—69.

Apostolul vorbește aici în numele tuturor, deci și în nu-

mele lui Iuda care nu protestează. Iuda credea în mod îndoielnic în Isus ca Mesia. Iar socotelile că o încercare de a-L determina pe Domnul să devină împărat al lui Izrael, iar el prim sfetnic, nu trebuia amînată. Trădarea lui avea să pună capăt acestei nesiguranțe și dacă Isus era Fiul lui Dumnezeu, atunci El, va rupe lanțurile cu care va fi legat, așa cum făcuse Samson pe timpuri, prin ruperea funiilor. Dar, spre disperarea sa, Domnul Isus n-a făcut nici un gest de apărare și scăpare, ci din contră El a întins mîinile să fie legate, așa cum Și-a întins fața ca să fie sărutată de el. Nerăbdător Îl urmări de la grădina Ghetsemani pînă la judecata din fața conducătorilor evrei și o teamă îngrozitoare puse stăpînire pe suflătorul său că a trădat pe Învățătorul său nevinovat.

Acum era prea tîrzie cîntă sa și recunoașterea că a fost un vînzător. Spînzurătoarea a pus capăt existenței pline de duplicitate, iar numele lui e pronunțat cu scîrbă ori de cîte ori cineva cade în acest păcat, păcatul trădător al lui Iuda.

Pe de altă parte Petru, care cade și el în păcatul lepădării de Învățătorul divin, își revine, plînge și se pocăiește, iar amintirea lui e plină de bărbăție și dîrzenie, și ea a întărit și întărește milioane de credincioși pe drumul Împărăției Slavei lui Dumnezeu.

Petru și Ziua Cincizecimii

D. I. BĂDESCU

De fiecare dată, cînd creștinii au încercat a se întoarce din nou către primul secol, ei au sperat să găsească izvorul creștinismului apostolic, curăția sa de doctrină și simplitatea practicii sale. Ei au căutat să descopere secretul, care a făcut cu puțință primilor creștini să predice cu putere Evanghelia lui Hristos în toată lumea în mai puțin de o sută de ani.

Solia Evangheliei conținea trei elemente: 1) doctrina despre persoana Fiului lui Dumnezeu arătat în trup, venind în lume să caute pe păcătos pentru a-l mîntui și înmobiila; 2) moartea Sa pe o cruce română între doi tîlhari, după o ne-

asemuită viață de slujire în cuvînt și faptă; 3) puterea unui Mintuitor crucificat și înviat din morți.

Evanghelia lui Hristos a fost forța divină care a distrus puterea păcatului și a adus abundentă viață spirituală cum și glorioasa nădejde de reînnoire. Acesta este secretul creștinismului primitiv. Curăția și gloria sa autentică sînt un izvor de inspirație pentru noi cei de astăzi.

Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este tot atît de actual și pentru bărbații și femeile zilelor noastre, cum a fost și la începutul creștinismului, adică și în Ziua Cincizecimii. Viața Sa, însemnătatea Sa, moartea Sa pe cruce, sîngele Său vărsat, sînt acum ca și atunci, aceeași bază de mîntuire,

Stîncă neclintită, pe care sufletul poate să se repazeze în vederea mîntuirii sale.

Solia lui Dumnezeu nu s-a schimbat și nici felul de mîntuire oferit de Dumnezeu nu diferă. Pentru păcătos, calea de intrare la Mintuitorul nu s-a schimbat. Isus Hristos singur deține răspunsul la problemele vitale ale celui păcătos. Astăzi, ca și în acel timp, El îi este singura speranță, lumina cea adevărată, Calea, Adevărul și Viața. Nimeni, care este religios, nu poate găsi pe Dumnezeu în afara lui Isus Hristos. Aceasta este Evanghelia predicată de apostoli.

Apostolul Petru vorbind despre Evanghelia ce o predica, spunea: „Căci v-am propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din ceruri“ (1 Petru 1,12), cuvinte ce fac să se nască imediat întrebările: De care Evanghelia este vorba? Care este conținutul glorios al soliei ei? Care este puterea care o însoțește? Cum va putea Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, o Persoană invizibilă, să fie un predicator al Evangheliei?

Răspunsul la aceste întrebări îl găsim în cartea Faptele Apostolilor, cercetând cuvântările apostolilor care predica pe Hristos. Ei știau că ascultătorii lor se compuneau din reprezentanții celor trei culturi ale epocii aceleia: romană, greacă și ebraică. Felul cum concepeau ei solia, făcea să iasă în evidență armonia perfectă dintre Hristos și profetie. Faptele istorice erau foarte recente și mulți cunoscuse pe Isus în mod personal. Profetia era seculară; iar ei puneau în expunere un deosebit accent.

Dacă luăm ca exemplu predica lui Petru din Ziua Cincizecimii, așa cum o conține capitolul al doilea din Faptele Apostolilor, vedem că în 22 de versete, de 12 ori se face referire la Vechiul Testament făcându-se aplicație profetiilor. Această primă cuvântare apostolică raportată în Noul Testament cuprinde cincizeci de citate biblice din cele o sută de îndemnuri personale date ascultătorilor cu acea ocazie.

Petru vorbește de o moarte rușinoasă, care din punct de vedere omenesc părea a fi fost o înfrângere.

În primul rând, Petru pune în evidență biruința lui Isus Hristos în viață (v. 22). De la ieslea din Betleem și pînă la Calvar, viața Mintuitorului a constituit o manifestare a mărturiei atît pentru prieteni cît și pentru dușmani. Primii treizeci de ani ai existenței lui Isus s-au scurs într-un sat unde era numit fiul dulgherului. După Nazaret, a urmat botezul prin Ioan Botezătorul și ispitirea din pustie, iar apoi activitatea Sa publică ce a primit aprobarea lui Dumnezeu și care atrase mulțimile la El.

El a trăit o viață naturală, umană, simplă, umilă și totuși victorioasă. Triumful Său a fost biruința asupra ispitei, asupra păcatului și a lanțurilor lui; asupra prejudecăților, asupra tradițiilor omenești, asupra admiterii tacite a păcatului, a corupției, asupra ultrajului, a ipocriziei și a avariției. Acest triumf al lui Hristos apropie pe păcătos de cer și îi

descopere pe Dumnezeu Tatăl în iubirea Sa minunată și nemărginită, îi arată calea mîntuirii, subliniază oportunitatea nașterii din nou și realitatea transformării individuale pe care o face puterea Evangheliei.

Hristos trăia ceea ce predica și predica ceea ce trăia. Nimeni nu putea să-I găsească vreo greșeală; însăși adversarii cei mai de temut și cei mai înrăiți recunoșteau că: „Niciodată n-a vorbit vreun om, ca omul acesta“, și lucrările Sale erau fără asemănare. Biruința lui Hristos aci, în această viață, a fost manifestată prin sfințenie, prin curăția adevărului, prin compătimire, prin har, prin iubire, prin îngăduire, prin bunățate, prin puterea de-a înțelege, prin credință și prin blîndețe și bunățate.

Apostolul a vorbit apoi, despre biruința lui Hristos în moarte. Vers. 23. Din punct de vedere omenesc, crucea nu părea să fie un simbol al biruinței. Mulțimile care urmau Mintuitorului L-au lepădat în apropierea Calvarului și s-au întors în satele și orașele lor. Mulțimea care strigase „osana“, la intrarea triumfală în Ierusalim, de asemenea, a împlinit profetia din Zaharia: că în ziua crucificării Sale s-a alăturat dușmanilor Săi cerînd moartea Sa. La înfățișare, „un om al durerii, disprețuit și părăsit de oameni“ cu coroană de spini pe cap, îmbrăcat cu o mantie de purpură, cu mîinile legate, acoperit de răni, El și-a vîrșat sîngele în tăcere, asemenea unui miel blînd, fără să pretindă vreo simpatie. În schimbul iubirii Sale, a suferit chinul torturilor; în schimbul bogățiilor și a gloriei pe care o părăsise El a primit mizeria și ocaza Calvarului; insultele și injuriile au fost unicul ecou pe care l-au găsit minunatele Sale învățături.

La sfîrșit, atunci cînd a fost pironit pe lemn, l-a refuzat și apa pentru a-și astîmpăra setea, nici chiar atîta pentru îndulcirea apăsării Sale. Toată răutatea oamenilor și toată minia lui Dumnezeu, păreau a se îndrepta către cruce. La Calvar, numai cîțiva din ucenici au rezistat la această lepădare și la acest dispreț zdrobitor. Hristos a strigat: „S-a sfîrșit!“ Voia El pur și simplu să spună că a terminat propovăduirea Sa, minunile Sale, lucrările Sale de iubire, și va părăsi acum pămîntul așa cum l-a găsit, scufundat sub puterea celui rău? A dat El greș în lucrarea pe care

i-o încredințase Tatăl Său? Gloria din noaptea Betleemului a avut oare un sfîrșit într-o altă noapte de mizerie și de dureri? Oare Cel care a mers de mare și a liniștit vîntul și valurile cu vocea Sa, să se fi afundat deodată în valurile înghețate ale morții? El, care a eliberat pe captivi de sub puterea Satanei, de suferințele bolilor să Se lase omorît, neîfiind în stare să Se coboare de pe cruce spre a Se salva? Va fi dispus să poarte o coroană de spini și o moarte infamă?

Biruința lui Hristos de pe cruce este biruința asupra morții, asupra păcatului. Murînd, Mintuitorul a dăruit viață. Vîrșindu-Și sîngele El a deschis o cale păcătoșului vinovat, de a se împăca cu Dumnezeu. Păcătosul dezmoștenit prin păcat și slăbit prin experiența sa, poate de acum încolo să se numească fiu și moștenitor al lui Dumnezeu, împreună moștenitor cu Hristos. Privind prin credință la suferința Celui care a fost străpuns pe cruce printr-o moarte așa de crudă, el va putea găsi calea care duce la Dumnezeu, la împăcarea cu Tatăl, la iertarea păcatelor și la pacea sufletului.

În al treilea rînd, vorbirea lui Petru este o vorbire de biruință pentru că atinge apogeul în sublinierea triumfului lui Hristos prin învierea și înălțarea Sa la cer (v. 24). El ne amintește de Acela care a trăit o viață de biruință și care și-a încheiat misiunea pămîntescă printr-o moarte victorioasă. Înviat din moarte și suit la cer, El ocupă un loc înalt la dreapta lui Dumnezeu. El a revărsat darurile Spiritului Său peste oameni, împărșind cu ei trofeele pe care le posedă El.

Înălțarea lui Hristos la cer confirmă evenimentul supranatural al învierii, distrugînd pentru totdeauna puterea mormintului și înlăturînd frica de moarte; de asemenea, El a demonstrat în acel moment și în acel loc că Dumnezeu Tatăl a primit jertfa Fiului Său pentru păcat. Jertfa ispășitoare a lui Hristos, plata datoriei noastre, dreptatea Sa desăvîrșită, meritele Sale nemărginite sînt îndestulătoare pentru a ispăși nelegiuirea noastră. Noi sîntem împăcați prin moartea Sa și mîntuiți prin jertfa Sa. Cel care a murit pentru a ne mîntui, trăiește în prezent pentru a ne ocroti; El intervine totdeauna în favoarea noastră. Cel care „a fost ispitit în toate lucrurile“, trăiește în sprijinul celor care sînt ispitiți. Tronul Său este un

tron de har. de care ne putem apropia în toate împrejurările vieții pentru a afla îndurare, și „a fi ajutați în nevoile noastre“.

În încheiere, cuvântarea lui Petru la Ziua Cincizecimii este o cuvântare de biruință, pentru că biruința lui Hristos a fost depînă și urmările ei au o însemnătate și o putere veșnică. Cu toate acestea noi toți au făcut experiența biruinței lui Hristos, „căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atît ce este pe pămînt cit și ce este în ceruri făcînd pace prin singele crucii Lui“. Col. 1, 19-20.

Una din trăsăturile esențiale ale Evangheliei, este caracterul ei personal, specific. „Ce să facem?“ a întreat mulțimea. Răspunsul apostolului este la fel de personal: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor, apoi veți primi darul Duhului Sfînt“. Fapte 2,38.

„Fiecare din voi“ zice textul. Cînd noi examinăm Evanghelia predicată de Petru prin Duhul Sfînt din cer, descoperim că accentul este pus pe condiția recunoașterii păcatului de cel în cauză. El este, de asemenea, și în predicile lui Isus, în cazul călătorului care a căzut între tilhari, pe calea spre Erihon, și al femeii păcătoase din casa lui Simon, al lui Zacheu, care s-a suit în dud. Asupra aceluiași lucru, se insistă și în parabola cu oaia pierdută, cu dragma pierdută, cu fiul risipitor, cu vameșul din templu, omul cu mina uscată din sinagogă, paralizatul de la lacul Betezda, orbul de la marginea drumului, tilharul muribund de pe cruce, etc., fiecare caz punînd în evidență situația spirituală în care se găsesc cei păcătoși, lipsa lor spirituală și despărțirea lor de Dumnezeu.

Evanghelia predicată prin Spiritul Sfînt trimis din cer, consideră pe Hristos ca Mîntuitor. Pe acest Isus, care a murit pentru mîntuirea noastră, care trăiește pentru a ne ocroti și — care Se interesează de fiecare din ai Săi, Îl vom vedea! El nu se va întoarce la Betleem în sărăcie; El nu se va coborî aci jos pentru a fi disprețuit și batjocorit, rănit și crucificat. El va reveni a doua oară în glorie pe nori pentru a lua Biserica Sa pămîntească în casa Tatălui Său, unde este El acum pentru

a pregăti un loc celor ce au crezut în El. Evanghelia predicată prin Spiritul Sfînt trimis din ceruri este orientată către o zi a revenirii, unde păcatul va dispărea și unde moartea nu va mai fi.

Cu alte cuvinte, Evanghelia anunță triumful binelui asupra răului. În cerurile cele noi și pe pămîntul cel nou va guvernă dreptatea. Această ordine a lucrurilor așa de măreață, se va întimpla prin voința lui Dumnezeu, care a zis cu privire la acea zi: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi!“ Apoc. 21,5.

Cuvintele lui Petru despre „Evanghelia predicată prin Spiritul Sfînt trimis din ceruri“, sînt ilustrate prin evenimentele din Ziua Cincizecimii. Dumnezeu sigilă predicarea lui Petru prin Spiritul Sfînt care S-a coborît din ceruri peste toți care ascultau cuvîntarea sa. Această manifestare n-a avut ca scop a provoca o explozie spectaculoasă de emotivitate sufletească; — puterea Spiritului Sfînt a fost descoperită inimilor pocăite, profund convinse de păcat, care au sesizat deodată lumina divină a Evangheliei, gravitatea rătăcirii lor, răutatea purtării lor și pedeapsa pe care o meritau. Această

putere a Spiritului Sfînt a făcut să se nască credința în Hristos pentru mîntuire, credință care aduce iertare și pace, drept roade ale Evangheliei. Și astfel aceste inimi au fost umplute cu bucurie și botezul a urmat ca un semn al ascultării și recunoașterii Celui care a murit, a fost îngropat și înviat din morți.

Și cînd acești creștini s-au alipit Bisericii celei noi, ei nu s-au mulțumit de a fi membri, a participa la

toate serviciile și a se bucura de toate privilegiile noilor lor condiții spirituale. Credința lor dorea să se manifeste printr-o viață transformată și abundentă în fapte bune — roadele dreptății. Cei, care timp de treizeci și trei de ani acuzase mînturia unei vieți desăvîrșite trăită în mijlocul lor, anume a Domnului Isus, acum au devenit adevărați creștini vii, Hristos trăind în ei și manifestîndu-se în lume prin ei.

Printre numeroasele primejdii, care amenință astăzi amvoanele creștine, două dintre ele sînt în deosebi mai răspîndite. Prima constă în a prezenta o Evangheliie fără o bază biblică și fără crucea lui Hristos.

A doua primejdie la fel de gravă, este aceea a unei Evanghelii, care oricît ar fi de bogată în citate biblice, prezintă calea mîntuirii ca foarte ușor de parcurs și cere numai să crezi. Este adevărat că Scriptura spune: „Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mîntuit“. „Credința“, însă, este o foarte fericită realitate. Harul divin dă celui ce a greșit posibilitatea de-a primi viața veșnică, darul lui Dumnezeu prin credința personală. Însă, noi nu trebuie să uităm că Scriptura subliniază deseori faptul ilustrat în Evangheliie și Faptele Apostolilor și anume că adevărata credință este însoțită de o viață de fapte și de o schimbare incontestabilă. Păcătosul devine sfînt, avarul devine generos, cel crud devine blînd, cel mîndru devine umil. Astfel au fost cei care au auzit și au ascultat prima cuvîntare a lui Petru din Ziua Cincizecimii și au crezut în Isus Hristos.

La sfîrșitul capitolului al doilea din Faptele Apostolilor, se vorbește de acea zi binecuvîntată, în care părea că cerul era coborît pe pămînt. În timp ce puterea divină însoțea pe apostoli, cei care credeau aveau mai mult decît un crez: ei posedau iubirea frățească. Ei erau simpli și sinceri. Ei manifestau un spirit de lepădare de sine și de dărnicie. Inimile lor abundau în fapte de îndurare și în credințioșie față de doctrină, în adorare, statornicie și în plinătatea bucuriei. Viața lor era o viață de laudă continuă către Dumnezeu, pe care Îl numeau Tatăl lor ceresc. Dumnezeu făcea să sporească trupul lui Hristos, Biserica Sa.

Spiritul Sfînt al lui Dumnezeu este încă prezent, convingînd de păcat, de dreptate și de judecată.

BLÎNDEȚEA

*Fiul meu, pe drumul vieții, către țintă alergînd,
Orișunde-n orice vreme, să fii bun, umil și blînd ;
Căci blîndețea e virtute, călăuză, sfînt veșmînt,
Insușire prețioasă, rod al Duhului Prea Sfînt.*

*E o tainică putere, are-n ea un farmec sfînt,
Adierea ei te face să simți cerul pe pămînt.
Simțuri sfinte-nălțătoare ea emană ne'ncetat,
Te îndeamnă la iubire, la trai sfînt și nepătat.*

*E un element de seamă într-un caracter ales,
E a treia fericire, treaptă sfîntă spre progres ;
Îți înobilează firea și te face bun, duios,
Liniștit, plin de iubire, cum era Isus Hristos.*

*Către sferele senine îți îndreaptă al tău gînd,
Și-n tăcere îți vorbește de Isus cel bun și blînd ;
Dă tărie și ajută, ca să crești mereu în har ;
S-o păstrezi ca pe-o comoară, ca pe cel mai mare dar.*

*Iar cînd alții te insultă, ea îi pune limbii friu,
Și privirea ți-o-nsenină, dragostea-ți devine brîu.
Un răspuns dat cu blîndețe se-nțelege pe deplin.
El înlătură mînia și te costă-așa puțin.*

*Stă cu multă dărnicie pe al reușitei praa,
Și e gata să-ți deschidă poarta fericirii larg ;
E modestă, prețioasă, șterge lacrimi și suspin,
E blajină, prietenoasă și curată ca un crin.*

*Precum luna în tăcere, trece printre norii-n rînd,
Cu privirile senine, și ne-arată chipu-i blînd ;
Precum fața-și oglindește-n luciul apei cristalin
Prin blîndețe tu reflectă chipul Domnului Divin !*

CIORBA IOSIF

Curierul
ADVENTIST